HALKIN SESİ 23

Serin

16 Eylül 1975
250 Kuruş

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞKENCECİLER GENE İŞBAŞINDA

12 MART ZULMÜNÜN HESABI SORULMALI



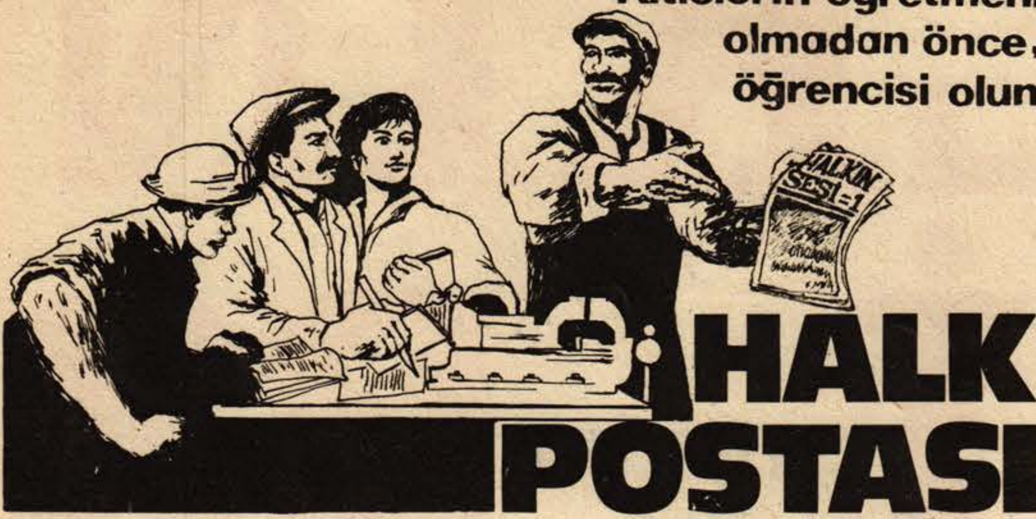


ALİ ELVERDİ



FAİK TÜRÜN

SEÇİMLERDE HANGİ PARTİYİ DESTEKLEYECEĞİZ?



İŞKENCECİLERDEN HESAP SORULMALIDIR

Hakim sınıflar halkı sömürmek ve saltanatlarını devam ettirmek için, her türlü sinsi ve gizli yola başvurur. Faşistler, devrimcileri mahkemelere çıkarmadan önce, özel işkencehanelerde işkence yaparlar. Ve kamuoyunu da yalanlarıyla aldatmaya çalışırlar. Bunlar, işkencehanelerde akan kanların kendilerini boğacağını gördükçe daha da azgınlaşmaktadırlar. Yurtseverleri yok etmek için bütün bir halkı yok etmek gerekir.

İşkenceleri, faşist baskıları protesto ediyoruz.

Kurtalan Devrimcileri
adına Zafer

BİR ASKERİN YAKININA MEKTUBU:
İŞÇİLERE SALDIRMAMIZ EMREDİLDİ

Kıymetli kardeşim Mehmet,
Satırlarıma başlamadan evvel sonsuz selâmlarımı sunar, ellerinden sıkar, gözlerinden öperim. Nasılsın, iyi misin? Dileğim iyi ve sağlam olmanızdır. Kendine iyi bak, vücudunu sağlam tut ki, yarınlarda işe yarıyasın...

Bana gelince... tek düşüncem boynu büküklerdir. Hayatım boyunca ömrümü onların uğruna feda edeceğime söz veririm.

Sizin Pazarcık'ın her köyünden insan var burada. Dört çavuş arkadaş var, biri Maraşlı, biri Elbistanlı, biri Antepli, biri de Tuncelili. Bu dört arkadaş verilen emirleri uygulamadıkları için disipline atıldılar. Yarın pazar günü burada işçi grevi, direnişi ve yürüyüşü var. Komut geldi, usta erlerin hepsine hakiki mermi dağıtıldı. Halka sıkmaları için. Emir gelip, kime sıkılacağı sorulunca, komutan başını önüne eğip «İşçilere» dedi. Sakın yanlış anlamayın, erlerin hepsi halk çocuğudur. Çok iyi insanlar. Askerin ismi sığır, ayı, it, eşşek, orospu çocuğu... her türlü hakaretler. Dayak bol. Birinin kulak zarı patladı. Birkaçı kafasından yaralandı. Sürünmek, kaz yürüyüşü, dombalma ve her türlü dayak şekli.

İlk gelişimizde komünizmin kötülüğünden bahsedildi, ırkçılık anlatıldı. Daha beş altı günlük askerken üsteğmenden dayak yedim. Hazırolda ellerim bağlı olarak. Çene kemiğim incindi, iki gün yemek yiyemedim. Tabii çavuşlarım çok iyiler, hepsi bana yardım ediyorlar. Satırlarıma son verirken selâm eder, Ali dayımın ellerinden öperim.

Maraşlı

YALÇINTAŞ'IN MİT VE ALMAN POLİSİYLE İŞBİRLİĞİ

Şimdiki TRT Genel Müdürü Nevzat Yalçıntaş 1973 yılı başlarında Batı Almanya'nın Saarbrücken şehrine geldi. Geliş amacı, resmiyette, DPT ile İsoplan diye bir Alman enstitüsünün ortaklaşa yürüttükleri bir araştırma ile ilgiliydi. Ancak asıl ve tek görevinin bu olduğunu sanmıyoruz. Şöyle ki: Yalçıntaş, üniversite lojmanlarına yerleşti, Türkiyeli gençler arasına sızmaya başladı. O günler Türkiyeli gençler yurdumuzdaki gelişmeleri yakından izlemekte, faşizme karşı mücadele vermekte idiler. İşte bu durumda Yalçıntaş'ın Saarbrücken'de olduğunu haber alan bir yurt sever genç harekete geçti. Bu arkadaşımız, Yalçıntaş'ın Saarbrücken'deki faaliyetlerini araştırdı. Durumu başta Saar brücken Türkiyeli Öğrenciler Birliği olmak üzere bütün devrimci ve demokrat örgütlere bildirildi. «Faşist Nevzat Yalçıntaş'ı teşhir ve tecrit etme» amacıyla eyleme geçildi. Çıkarılan bir ATÖF bildirisi ile Yalçıntaş'ın kimliği kamuoyuna duyuruldu. Bu protesto eylemi, somut bir olaydan hareketle faşizme karşı bir mücadele olarak gelişti. Alman devrimci ve demokratları harekete geçtiler.

Sonuç olarak Yalçıntaş üniversite lojmanlarından kovuldu ve Türkiye'ye geri döndü.

Aradan bir süre geçtikten sonra Yalçıntaş tekrar Saarbrücken'e döndü. Alman arkadaşların yardımıyla, kendisinin siyasi polisin merkezinde oturmakta olduğu tesbit edildi. Bundan sonra adım adım Yalçıntaş'ın MİT adına da çalışan bir provokatör ajan olduğu anlaşıldı.

Nevzat Yalçıntaş'ın raporlarına göre harekete geçen Alman polisi Saarbrücken'deki Türkiyeli yurtseverlere saldırdı Şubat 1974'de çok sayıda yurtsever genç tutuklandı. Bunlardan bazıları bir yıldan fazla bir süre zindanda tutuldu. Serbest bırakılanlardan bazıları tutuklandı. Bazıları hakkında da yeniden tutuklama emirleri çıkarıldı. Davaları halen devam etmektedir.

Ama hiç bir zulüm, faşistlerin ve onları destekleyen iktidarların kesin olarak yıkılıp gitmesini önleyemeyecektir. Alman hakim sınıflarının devlet mekanizması Ömer Özerturgut, Mustafa Tutkun, Hatice Yurttaş ve Yüksel Uğurlu arkadaşları zindanlarda tutmaktadırlar. Ama bu onların gerici ve zulüm düzeninin bir gün elbet yıkılmasını önleyemeyecektir.

Türkiyeli bir devrimci
Saarbrücken

RESMÎ EŞKİYALARDAN HESAP SORULSUN

29 Ağustos cuma günü polis evimi bastı, beni döverek ve sürükleyerek karakola götürdü. Karakolda işkence gördüm. Bu konuda raporum da vardır.

Bana işkence eden Ruhi Yaman ve Osman Söyler, «Ulan karı, burada kanun da devlet de biziz» dediler. Biz yoksulluk yüzünden Doğu'dan göçetmiş bir Kürt ailesiyiz. Bunu da öğrenen işkenceciler, «Sen ne biçim konuşuyorsun, doğru dürüst Türkçe konuşsana. Bütün Kürtleri yokedeceğiz, Kürtlere yaşama hakkı yok» gibi tehditlerde bulundular.

Gündeliğe giden bir işçi olarak ben anladım ki, polis, esas görevi halka zulmetmek olan silâhlı resmi eşkiyadır.

Bana yapılan bu zulmün HALKIN SESİ'nde yazılmasını ve halkımızın duyup baskı ve işkencelere karşı koymasını istiyorum.

Zulme Son! Millî baskıya son! Gerici ve ırkçı işkencecilerden hesap sorulsun!

Tire'den bir emekçi kadın

SOSYAL - EMPERYALİZME KARŞI BİLDİRİ DAĞITANLARA İŞKENCE

İskederun'da devrimci işçiler Sovyet sosyal-emperyalizminin faşist MC hükümetine verdiği kredinin içyüzünü halka açıklamak için bildiriler dağıttılar. Savcılıktan izinli bildirileri dağıtan işçi arkadaşlardan biri polis tarafından yakalandı ve Birinci Şubede dayak yedi. Poliste arkadaşa şöyle dediler: «Kız kaçır, hırsızlık yap, ne yaparsan yap biz seni kurtarırız, ama bu işlerle uğraşma!» Günde bir işçinin ölmesine sebep olan müteahhitlerden kimse hesap sormuyor, hatta işçiler suçlanıyor. Patronlar her türlü yolsuzluğu yaptıkları halde yine desteği onlar görüyor, zulme karşı gelen, bağımsızlık isteyen işçiler dayak yiyor. İşçi arkadaşlarımızın kanlarının akmasından patronlar kadar yeni Rus çarları ve işbirlikçileri de sorumludur.

İncirlik yürüyüşü için küçük etiketlerdeki sloganları yapıştıran bir işçi arkadaş yakalandı ve Birinci Şubede işkence gördü. Yüzü gözü şiş olduğu için savcılık önüne çıkartılmadı.

Biz İskenderun'daki devrimci işçiler diyoruz ki, faşist zulmür mutlaka hesabı sorulacaktır!

İskenderun'dan bir işçi

İŞKENCECİLERE ALET OLMADIK.

İzmir Jan. Mot. Tb.da askerdim. Oradan Bornova'daki Ege Üniversitesinde çıkan olaylar nedeniyle geçici olarak Bornova'ya gönderildim. Orada devrimcilere neler yapıldığını size anlatmak istiyorum.

Karakola geldiğimizin ikinci günü sağ-sol çatışması var diye, başımızda karakol komutan vekili başçavuş olmak üzere iki manga olay yerine gönderildik. Olay yatıştırıldıktan sonra başçavuş solcu gruptan 13 kişiyi benim mangama teslim etti. Bunları karakola götürüp nezarethaneye atmamı, karşı gelen olursa her türlü dayak ve şahsi ceza uygulayabileceğimi söyledi. Daha sonra faşistler serbest bırakıldı, devrimci arkadaşlara nezarethanede çeşitli işkenceler yapıldı.



Bu işkencelerde bir keresinde ben de bulundum. Karakol komutanı bize çeşitli dayak atma usullerini gösteriyordu. Biz arkadaşların çeşitli ihtiyaçlarını karşılamaya çalışıyorduk, fakat aramızda komutanın yağcıları olduğundan elimizden fazla bir şey gelmiyordu. Elebaşı diye tanınan iki devrimci arkadaşın başçavuş tarafından tırnakları çekildi. Bize devrimci arkadaşları falakaya yatırmamızı emrediyordu. Fakat biz diğer manganın komutanı onbaşı ile asla böyle işkencelere alet olmayacağımızı kararlaştırmıştık. Ama bizim yapmadığımız iskenceleri komutanın yağcıları her gün yapıyorlardı.

Bu karakol komutanının yaptığı zulüm ve işkence birkaç kitaba sığmaz. Ben bu kadarını devrimci arkadaşlara duyurmaya çalıştım.

Bir emekçi

OKUYUCULARIMIZA

ABONE KAMPANYASI

19. Sayımızda açtığımız abone kampanyasından sonra dergimize gelen abone sayısı 100'e ulaşmıştır. Geçen hafta içinde kaydettiğimiz yeni abone sayısı 45'dir. Bu 45 aboneden 29'u abone bedeli olarak toplam 2475 lira yollamışlar, 16 abonenin parası henüz bize ulaşmamıştır. Böylece kampanyanın başından beri toplam 58 abone bedeli 4420 lira dergimize gelmiş, 42 yeni abonenin parası henüz elimize geçmemiştir.

BAĞIŞ KAMPANYASI

Dergimize bağış için yaptığımız çağrıya karşılık geçen hafta içinde 632 lira İstanbul, 100 lira Erzincan'dan bir devrimci, 50 lira Antalya'dan bir devrimci ve 25 lira Diyarbakır'dan olmak üzere 807 lira bağış gelmiştir. Böylece kampanyanın başından beri toplanan bağış 2439 liraya ulaşmıştır.

11 Eylül 1975

HALKIN SESİ
HAFTALIK DERGİ
• Sahibi: İLKER SÜMERKAN
• Sorumlu Yazı İşleri Md: FIKRET ULUSOYDAN
• Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11, Cağaloğlu, İstanbul
• Yazışma ve Abone Ad: P.K. 1112, Sirkeci, İst.
• Baskı
Arpaz Matbaacılık
• ABONE ŞARTLARI
Yurtiçi: yıllık 125, altı aylık 65 TL
Avrupa (uçak): yıllık 200, altı aylık 100 TL
• İLAN ŞARTLARI
Santimi 30 TL • Yayın ilanı çerçevesi 100 TL
• İSTANBUL DAĞITIMI
Fuat Büte
• İSTANBUL DIŞI TÜRKİYE DAĞITIMI
Hürriyet Gazete Dağıtım

SEÇİMLERDE HANGİ PARTİYİ DESTEKLEYECEĞİZ ?

12 Ekimde Senatonun üçte biri yenilenecek ve boş olan Meclis ve Senato üyelikleri için ara seçimleri yapılacak. Bu seçimlere, işçi ve köylülerin kurtuluşunu savunacak devrimci bir parti katılamıyor. Parlamento ve seçimler emekçilerin devrim davası için mücadele eden proletarya partisine elli yıldır kapalıdır. Yasal alanda mücadele edecek bir proletarya partisinin kurulabilmesi bugün her yoldan ağır baskı ve terör altına alınmıştır. Bırakalım devrimci bir parti kurmayı ve seçimlere katılmayı, yaşadığımız şartlarda devrimci bir dergi çıkarmak, devrimci bir sendika çalışması yürütmek, bağımsızlık için yürüyüş ve toplantı yapmak dahi, faşist terörle, komando kurşunlarıyla, elektrik işkencesi ve zindanla karşılaşıyor. Hakim sınıflar, emekçi yığınların yasal örgütlenme, söz ve basın hürriyetlerini her gün şiddetle ezmeye çalışıyorlar.

Ne var ki bütün hürriyetler gibi, yasal siyasi parti kurmak da, proletarya için mücadeleyle kazanılabilecek bir haktır. Biz, bu olanağın yaratılması için verilecek mücadeleyi küçümsemiyor, tam tersine ciddiye alıyoruz. Türkiye'de revizyonist veya reformcu türden değil de, devrimci bir partinin kurulması şartlarının yaratılması, halkın mücadelesinin ürünü olacaktır.

Eğer bugün devrimci proletarya için seçimlere örgütsel olarak katılma imkanı olsaydı, devrimciler bu konuda duraksamıyacak ve elbette seçim olanaklarını da kullanacaklardı. Fakat bugün seçimlere katılmak bir yana, yasal bir proletarya partisi dahi yoktur. Bu sebeple bugün tartışabileceğimiz konu, seçimlere katılmak değildir. Başka bir parti desteklenebilir mi ve seçimlerde proletaryanın tutumu ne olmalıdır? Bu soru üzerinde durabilir ve tartışabiliriz.

BUGÜN BOYKOT ÇAĞRISI DEVRİM YOLUNU GÜÇLENDİRMEZ

Türkiye'ye seçimler ve parlamento yoluyla demokrasi gelebileceği hayali içinde değiliz. Tam tersine bu hayallerin yıkılması gerektiği görüşündeyiz. Çünkü demokrasi, seçim ve parlamento demek değildir. Demokrasi her şeyden önce ortaçağ kalıntılarının bütün yurttan temizlenmesi, özellikle köylünün toprağa ve hürriyete kavuşmasıdır. Emekçi halk için demokratik hürriyet ve kurumlar, ancak orta çağ kalıntılarının her alanda tamamen tasfiye edildiği bir temel üzerinde yükselebilir. Bu sebeple demokrasinin gerçekleşmesi, feodal kalıntıların kökünü kazıyacak bir devrim meselesidir. Hürriyetlerin sınırlarını genişleterek reform yoluyla demokrasiye ulaşılacağı görüşünü bu sebeple reddediyoruz. Bununla beraber biz, demokratik kazançların korunması ve geliştirilmesi uğruna mücadeleyi de her zaman önemli gördük ve görüyoruz.

Evet, demokrasi bir devrim meselesidir. Seçimler yoluyla demokrasiye ulaşılamıyacağını, Türkiye önümüzdeki yıllarda yaşayacaktır. Ne var ki mesele, bu gerçeği geniş halk yığınlarının kendi tecrübeleriyle görmesidir. Proletarya, her zaman devrim yoluyla demokrasiye ulaşmanın propagandasını yapmalı ve halka her olanaktan yararlanarak bu yolu göstermelidir. Fakat bu, sadece soyut olarak «devrim» lafı etmekle karıştırılmamalıdır. Proletarya, sonuç olarak devrim yolunu güçlendirecek, parlamenter ve reformcu hayalleri yıkacak çeşitli olanakları kullanmalı ve çeşitli taktiklere başvurmalıdır.

Biz bugün seçimlerde genel bir boykot çağrısını, devrim yolunu güçlendirecek bir tutum olarak görmüyoruz. Bugün boykot, MC faşizminin ekmeğine yağ sürecektir. Diğer taraftan boykot, reform yoluna bağlanan umutların boş olduğunu da gözler önüne seremiyecektir. Bu sebeple biz, bu sayımızda halkın oy verebileceği basit bir program ilan ediyoruz. Bu program bir demokratik devrim programı değildir. Ama emekçi halkın oy verebileceği bir parti varsa, bu parti en azından bazı temel noktaları savunmalıdır.

EMEKÇİLERİN OY VEREBİLECEĞİ ASGARİ PROGRAM

CHP, seçime katılamadıkları için devrimcilerin kendisini desteklemeye mecbur olduğunu düşünmektedir. Oysa devrimciler için böyle bir mecburiyet yoktur. Devrimciler, bugünkü şartlarda ancak bazı temel program maddelerinin yayılması uğruna, halkı belli bir partiye oy vermeye çağırabilirler. Halkı oy vermeye çağıracağımız parti veya adaylar, en azından şu temel noktaları savunmalıdır:

1. Yurdumuzun bağımsızlığı için iki süper devlete karşı açık ve kararlı mücadele, Üçüncü Dünya ülkeleriyle birlik. NATO'dan çıkılması, yurdumuzda bir tek yabancı asker ve üs kalmaması. Yabancı asker ve üslerden arınmış bağımsız Kıbrıs'ın gerçekleşmesi için, Türkiye'nin Birleşmiş Milletler kararlarını uygulaması.

2. Başta 141, 142 ve 146. maddeler olmak üzere bütün faşist kanunların temizlenmesi. Emekçi halk için düşünceyi açıklama ve örgütlenme hürriyeti. Faşist zulüm ve işkencenin hesabının sorulması ve sorumluların cezalandırılması. Devlet mekanizmasının faşistlerden temizlenmesi, siyasi mahkum ve tutuklulara hürriyet.

3. Ağa topraklarının, **toprak işleyenin, su kullananın** esasına göre topraksız ve az topraklı köylülere dağıtılması. İki sene içinde bütün Türkiye'de uygulanacak köklü bir toprak reformu. Köylülerin tefecilere ve bankalara olan borçlarının silinmesi.

4. Irkçı baskılara, millî eşitsizliğe ve Doğu'da komando zulmüne son verilmesi.

5. Hayat pahalılığına, yiyicilik, yolsuzluk ve rüşvete son verecek, emekçi halkın hayat şartlarını düzeltecek etkili tedbirler alınması. Yeni konut sağlanmadan gecekondu yıkımına son verilmesi. İş güvenliği, sendika hürriyeti ve sekiz saatlik iş gününü güvence altına alacak yasal ve pratik tedbirler alınması.

Seçim bildirilerinde ve açıklamalarında bu temel noktaları savunacak parti ve adayları destekliyeceğiz.

TBP veya CHP yukardaki noktaları savunur ve seçim bildirilerine koyarlarsa, bundan kazançlı çıkan halk olacaktır ve biz böyle bir durumu sevinçle karşılarız. Çünkü halkımızın bugünkü temel ihtiyaçları daha geniş kitlelere yayılmış ve güçlenmiş olacaktır.

Diğer bir ihtimal ise, bu seçim programının, seçime katılan reformcu partiler arasında yankı uyandırmamasıdır. Bu durumda ise, kimden ne beklenebileceğini görenlerin sayısı artmış olacaktır. Bu da bir kazançtır.

SEÇİMLERDE İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI BAĞIMSIZLIK BAYRAKLARINI YÜKSELTELİM

Seçimlere katılan çeşitli partilere karşı tutumumuzu da oy verme meselesi dışında açıkça tespit etmeliyiz. Yurtsever nitelikte bir parti olan TBP'yi ve reformcu-liberal burjuvazinin CHP'sini, faşist MC partilerinden her zaman ayırdık ve bugün de ayırıyoruz. CHP'yi MC faşistleri ile aynı sepete atan ve esas vuruşu CHP'ye yönelten tutumu doğru bulmuyoruz. Bu tutum, doğrudan doğruya MC faşistleri ve revizyonistler tarafından desteklenmektedir.

Devrimciler, seçim dönemindeki propaganda çalışmalarında, seçime katılan partiler arasında esas vuruşu MC partilerine yönelteceklerdir. Onların faşist ve gerici yüzlerini bütün halka göstermeli, AP adayı Faik Türün ve Ali Elverdi gibi 12 Mart işkenceci ve cellatlarından zulmün hesabını sormalıyız. Seçime katılmasalar bile, Brejnev takipçisi «TKP», TSİP ve TİP adlı revizyonist partilerin gerçek niteliğini halka açıklamalıyız. Bu partiler, sosyal - emperyalizmin ihraç ettiği zincir ve boyunduruğun Türkiye'deki acentalarıdır. Bu partiler, devrimin ve bağımsızlığın MC faşistleri kadar düşmanıdırlar.

İkinci olarak, seçimlerde liberal burjuvazinin reformcu ve parlamentocu tutumlarıyla da mücadele etmeliyiz. CHP, iki süper devlete karşı teslimiyetçi bir tutum içindedir. Diğer yandan CHP, faşist 12 Mart generalleriyle de uzlaşmaktadır. İki süper devlet ve faşizmle uzlaştığı, Kıbrıs'tan askerlerin çekilmesine karşı çıktığı bütün noktalarda CHP'yi eleştirecek, parlamenter ve reformcu hayaller yayılmasına karşı halk kitlelerini uyaracağız. Bununla beraber, MC faşistlerini bırakıp CHP'yi esas düşman alan, CHP toplantılarında konuşmacıları susturmaya ve çatışma çıkarmaya çalışan davranışlara da dikkat çekmek istiyoruz. Bu davranışların devrimcilikle ve Marksizmle bir ilgisi yoktur. Devrimci sloganları, mitinglerde, yürüyüşlerde, MC faşistlerinin, komandoların ve revizyonistlerin saldırılarını göğüsleyerek yayalım. Yoksa bu sloganları CHP tabanındaki yurtseverlerle kavga çıkarmanın bir aleti haline getirmeyelim. Ecevit'in hoşgörüsüne güvenerek slogan bağırmak yiğitlik değildir. Devrimcilik, doğru sloganları faşist ve revizyonist saldırıları göğüsleyerek bağımsızlık miting ve yürüyüşlerinde taşımaktır.

Bütün bunların yanında, millî meseleyi iki süper devlete karşı mücadeleden koparan her davranışı, işine geldiği yerde sosyal-emperyalistler veya ABD emperyalistleri de destekler.

TBP ve CHP'nin iki süper devlete ve faşizme karşı, bağımsızlık ve demokrasiden yana her tutumunu ise destekliyeceğiz. Ecevit'in halkı faşist saldırılar karşısında boyun eğmemeye çağırmasını ve zulmün hesabını sormaktan söz etmesini olumlu karşılıyoruz. Bu tutumu devam ettiği sürece destekliyoruz.

Seçimler, devrimciler için iki süper devlete, MC faşizmine ve revizyonizme karşı aktif bir mücadele zemini olmalıdır. Siyasete karşı ilginin arttığı bu dönemde devrimci fikirlerimizi kitleler içinde yaymalı, tek kurtuluş yolu olan devrimin propagandasını yapmalıyız. İki süper devlete karşı bağımsızlık bayraklarını daha yükseklere kaldırmalı, faşist zulme karşı geniş halk yığınlarını seferber etmeliyiz.

İşkence ve zulmün

BAĞIMSIZLIK ANDI

BİZ DEVRİMCİLER/ TOPRAKLARINDA TEK BİR YABANCI ASKER/ VE ÜS BULUNMAYAN/ HER ALANDA/ KENDİ GÜCÜNE DAYANAN/ GERÇEK SOSYALİST ÜLKELER/ VE ÜÇÜNCÜ DÜNYAYLA BİRLEŞEN/ TAM BAĞIMSIZ/ VE BLOKSUZ TÜRKİYE İÇİN/ EMPERYALİZME/ VE SOSYAL - EMPERYALİZME/ AMERİKAN VE RUS UŞAKLIĞINA KARŞI/ ÇEKİNMEDEN/ YILMADAN/ UZLAŞMADAN/ KANIMIZIN SON DAMLASINA KADAR SAVAŞACAĞIMIZA/ ANDİÇİYORUZ.

İşkenceciler gene işbaşında. 12 Mart zulmünün baş sorumluları AP ve CHP listelerinde. İşkenceciler, zulmettikleri, işkence yaptıkları halktan oy istiyorlar. Bugün hâlâ işbaşında olan meslektaşları ise bağımsızlık isteyen yurtseverlere işkence yaparak sanatlarını devam ettiriyor. Adana, Ankara, İzmir'de Amerika ve Rusya'ya karşı yürüyenler, miting yapanlar elektrik ve falaka işkencelerine maruz bırakılıyorlar. Bu zulüm ve işkence karşısında susulacak mıdır? 12 Mart işkencecilerinin liste başlarına geçip halktan oy istemelerine ses çıkarılmayacak mıdır?

YUNAN FAŞİSTLERİ HESAP VERİYOR

Yunanistan'da, halka yedi yıl boyunca zulmeden faşist cuntanın elebaşıları hesap verdiler ve çeşitli ağır cezalara çarptırıldılar. Yunan faşist çetesi, halka hudut tanımadan saldırmış, binlerce devrimci ve yurtseveri zindanlara doldurmuş, en ağır işkenceleri uygulamış, yüzlercesini katletmişti. Yunanistan'daki işkenceciler de şimdi yaptıkları zulmün hesabını veriyorlar, uyguladıkları işkenceleri itiraf ediyorlar, birbirlerini suçluyorlar.

TÜRKİYE'DEKİ FAŞİST CELLATLAR İSE «GÖREV» BAŞINDA

Türkiye'de ise 12 Mart'ın baş sorumluları milletvekilliği ve senatörlük adaylığı ile taltif ediliyor. İşkencecibaşı olduğunun büyük gazetelerde çarşaf çarşaf ilân etmiş olan Faik Türün, Adalet Partisinin İstanbul Senatör adayı. «Fırtına» tatbikatları adı altında kan kusturduğu İstanbul halkından, patronlarla el ele grevlerini yasaklayıp, kurşunlattırdığı işçilerden oy istiyor! Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın katili Ali Elverdi, Adalet Parti-si'nin milletvekili adayı olarak Bursa halkının önünde boy gösteriyor.

12 Mart zulmünün sorumluları sadece AP listelerinde değil. 12 Mart döneminde faşist zulmün baş destekçilerinden olan Hayri Mumcuoğlu CHP'nin Tekirdağ adayı. 12 Mart'ta Deniz Kuvvetleri Komutanı olan Kemal Kayacan, Trabzon'da CHP listesinde ikinci sırada.

Şüphesiz 12 Mart zulmünün sorumluları bunlardan ibaret değildir. O zamanın sıkıyönetim komutanlarının hepsi bu zulümden sorumludurlar. İşkenceler bunların talimatlarıyla, hatta bizzat başında bulunmalarıyla uygulanmıştır. Yunan faşistleri halka yaptık-

Yurtseverler seslerini yükseltiyor

NİYAZİ ÜNSAL :

... Ülkenin hemen her yanında olay çıkaran, saldırı üstüne saldırı düzenleyenlerin başı, bugün Millî Güvenlik Kurullarında, yani başınızda oturmaktadır. Devleti teslim etmeyeceğiz dediğiniz şeriatçılar her örgütün içinde kol gezmektedir...

Adana'da «Ne Amerika, ne Rusya» dediği için gençlerin üstüne ateş açılmaktadır...

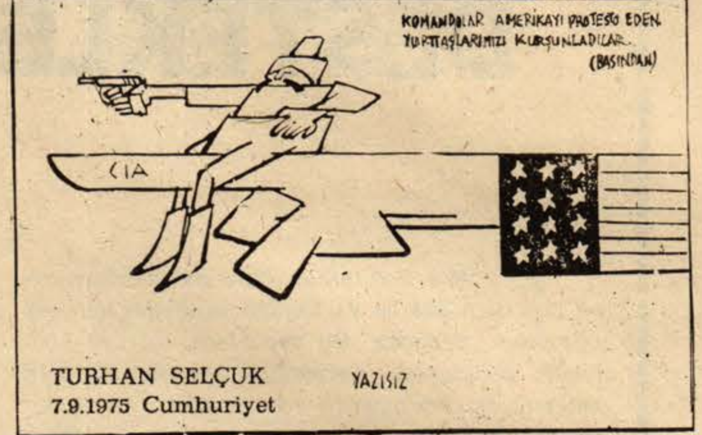
(Niyazi Ünsal'ın Korutürk'e açık mektubu, Cumhuriyet, 9 Eylül 1975)

OKTAY AKBAL :

Tam bağımsız ve bloksuz Türkiye... Bu hepimizin özlediği bir amaç değil midir? Çukurova'da ilerici kuruluşlar İncirlik Üssüne doğru bir yürüyüşe geçtiler geçen gün. Yürüyüşçüler Adana'nın Ziya Paşa caddesinden geçerken MHP İl Merkezinden taşa, kurşun yağmuruna tutuldular...

Partizan yöneticiler, MC'nin yaı ak ları, bilmelidirler ki, bir gün bu yanlış, bu yasa dışı eylemlerin hesabı sorulacaktır.

(Oktay Akbal, Cumhuriyet, 3.9.1975)



İLHAN SELÇUK :

... Geçenlerde Adana'da «Bağımsızlık Yürüyüşü» düzenlendi. Bilinçli gençler, Türkiye'ye ambargo uygulayan ABD'ne karşı bir protesto yürüyüşü yaptılar. İncirlik üssünün kapatılması ve kaldırılması istemini vurgulamak istediler. Ellerindeki döviz lerde yazılı ilkelerin birinci s rasında şöyle yazıyordu:

— Tam bağımsız Türkiye...

Komando gençler, bu yürü yüşü MHP binasının damında taşladılar, kurşunladılar. Deme ki bunlar, İncirlik üssünde Ame rikalıların yan gelmesini istiyor lar; yabancı bir devletin Türkiy topraklarındaki çıkarlarını savu nuyorlar; Amerika hesabına ker di kardeşlerini kurşunluyorlar.

Polis, damdaki komandoy bıraktı; Amerika'yı protesto ede gençleri Emniyetin bodrumlar



İki süper devlete karşı yürüyen yurtseverlere bomba atan faşistler.

Amerika ve Rusya'ya karşı yürüdüler işkence gördüler

Amerikancı MC iktidarı, 12 Mart'ın faşist zulüm yöntemlerini uygulamaya devam ediyor. Faşist iktidarın işkencecileri, bağımsızlık ve demokrasi isteyen devrimcilere ve yurteseverlere elektrik ve falaka işkencesi uyguluyor. Son olarak Çukurova'da Amerika ve Rusya'ya karşı bağımsızlık yürüyüşü yapan devrimciler, poliste elektrik işkencesi gördüler.

İşkence, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin halkın mücadelesi karşısındaki çaresizliklerinin bir eseridir. Faşistler, işkence ve zulüm uygularayak dehşet ve korku yaratacaklarını sanıyorlar; devrimcilerin gözünü korkutup yılgınlığa düşürebileceklerini ümit ediyorlar. Elektrik işkencesi, ancak ondan medet uman faşistlerin ve revizyonistlerin gözünde korkunç ve dehşet vericidir. Halkın kurtuluşuna gönül vermiş devrimciler için ise azim ve fedakarlığı artıran bir kırbaç vazifesi görür.



Amerika ve Rusya'ya karşı yürüdüler, baskı ve işkence gördüler. Gün Zileli (ortada) ve diğer yurtseverler.

İşkencenin dayanılmazlığı yolunda faşistlerin ve revizyonistlerin yaptığı propagandalara aldırmayalım. Halk kitlelerinin mücadelesi, işkence ve zulümden medet uman emperyalist uşaklarını tarihin mezarına gömecektir.

- **141,142,146 ve diğer faşist kanunlar kaldırılmalıdır**
- **Emekçi halka düşünce ve örgütlenme özgürlüğü**
- **Faşist zulüm ve işkencenin hesabı sorulmalı, sorumluları cezalandırılmalıdır**
- **Devlet mekanizmasındaki faşistler temizlenmelidir**
- **Hapisteki devrimciler ve yurtseverler serbest bırakılmalıdır**

hesabı sorulmalıdır

na tıktı...

(İlhan Selçuk, Cumhuriyet, 5.9.1975)

MEHMET CAN :

... Bağımsızlık yürüyüşünde MHP binası önünden geçerlerken gençler binlerce halkın ve basın mensuplarının gözleri önünde komandoların küfür, dinamit, taş ve silâhlarla tecavüzüne uğramışlar, polisler komandolar hakkında hiç bir işlem yapmadıkları gibi, Vilâyet binası önünde tecavüze uğrayan gençler polis tarafından ikinci defa dayaktan geçirilmişlerdir. Komandolardan gözaltına alınan tek kişi yoktur. Gençler yürüyüş esnasında «Ne Rusya ne Amerika, Bağımsız Türkiye» sloganlarını kullanmışlardır. Bağımsızlık sloganı sadece emperyalist devletlerin sömürgelerinde yasaklanır...

(Adana milletvekili Mehmet Can'ın İçişleri Bakanlığına gönderdiği telgraftan, Yeni Ortam, 5.9.1975)

ları işkencenin hesabını verirken, Türkiye'dekiler en yüksek devlet kademelerinde görev başındalar.

Halkımız işkencecilere oy vermek değil, onlardan hesap sormak istiyor. Seçime katılan partilerden, işkencecilerin devlet mekanizmasından temizlenmelerini talep ediyor.

12 Mart zulmünden, faşist zalimler kadar bu zulüm karşısında boyun eğenler de sorumludur. Yapılan işkenceleri halktan gizlemeye çalışmak, geçmişe sünger çekmek, zulme ortak olmaktır ve bugünkü zulmü davet etmektir. Bazı aydınlar, işkencecilerden bir kısmını teşhir ederken, bir kısmının hiç sözünü etmiyorlar. Bu tutumun haklı bir gerekçesi olamaz. Halka yapılan zulüm ve işkenceyi uzun süre gizlemek mümkün değildir. Bütün yurtseverlere ve devrimcilere düşen görev, işkencecilerin hepsini tek tek teşhir etmek, onlardan hesap sormaktır. Geçmişteki zulmün hesabı sorulmaz, bütün işkenceciler teşhir edilmezse, zulüm ve zorbalığın hiçbir zaman sonu gelmez.



SAFLAR YENİDEN ÇİZİLİYOR, YURTSEVERLER SESLERİNİ YÜKSELTİYOR

12 Mart faşizminin bataklığında yetişen TSİP revizyonist elebaşıları, şimdi de devrimcilere provokatör diyerek, onlara uygulanan faşist terör karşısında susulmasını öğütlüyor. TSİP revizyonistleri «İlke» dergilerinde (sayı: 21) şöyle yazıyorlar: «... İşçi sınıfının birliğini ve mücadelesini veya bizzat demokratik mücadeleyi provoke eden ve somut olarak karşı devrimci bir çizgi olmadıkça anti-demokratik baskılara maruz kalan her kişiye... sahip, çıkılması gerekir.» Sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi revizyonistlerin faşist yüzü gün geçtikçe daha açığa çıkmaktadır. Onlar hem bağımsızlık isteyen devrimcilere saldırıyor, hem de faşist teröre ses çıkarmayın diyerek faşizmin yardakçılığını yapıyorlar.

Bugün bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de saflar yeniden çiziliyor. Marksizm sahtekârlığı yapan Brejnev takipçileri her ülkede karşı-devrim saflarında yerlerini alıyorlar. Buna karşılık, revizyonistlerin karalamaya çalıştığı birçok yurtsever ve demokrat, Marksizm edebiyatı yapmadan emperyalizm uşaklığına ve faşist zulme karşı saf tutuyorlar.

Kimdir anti - emperyalist ve anti-faşist? Bloksuzluğu savunmak faşizmdir diyen TSİP revizyonistleri mi, yoksa «Bloksuzluk hepimizin ilkemidir» diyen Oktay Akbal mı? Kimdir yurtsever? İki süper devlete karşı çıkmak emperyalizme hizmettir diyen revizyonistler mi, yoksa «Bağımsızlık sloganı sadece sömürgelerde yasaklanır» diyen Mehmet Can mı? Kimdir demokrat? Devrimcilere yapılan faşist teröre ses çıkarmayalım diyen Kitle ve İlke dergileri mi, yoksa İncirlik Yürüyüşüne yapılan faşist saldırıya karşı çıkan İlhan Selçuk ve Turhan Selçuk mu?

Marksizm kalpazanlığı yapan bir revizyonist olmaktansa, dürüst bir yurtsever ve demokrat olmak bin kere daha iyidir. Biz, ülkelerinin bağımsızlığını isteyen ve faşist teröre karşı çıkan yurtsever ve demokratlara saygı duyuyoruz.

BÜTÜN HALK İŞKENCECİLERİ MAHKUM ETMELİDİR

Faşistlerin ve revizyonistlerin çabaları boşunadır. Halkımız işkencecilerden nefret ediyor. Zalimlerin yaptıkları yanlarına kâr kalmayacak faşistler ve yardakçıları yıkılacaktır. Emekçi halkımız, devrimci, yurtsever ve demokratlar 12 Mart'ın sorumlularından ve tek tek bütün işkencecilerden zulmün hesabının sorulmasını istiyor.

OKUYUCU MEKTUPLARI

Devrimci Gençlik Birliği mücadesine devam edecek

Hakim sınıflar, ta başından beri, devrimci görüşleri benimseyen ve bu uğurda mücadele veren derneklere, yayın organlarına, tiyatrolara baskı uyguluyorlar. Bundan önce Ankara'da Yurtsever Gençlik Derneği ve Devrimci Gençlik Birligi, «gizli örgüt» oldukları gerekçesiyle kapatılmışlardı. Son olarak da Ankara Devrimci Gençlik Birliği, aynı bahaneyle kapatıldı.

Hakim sınıflar DGB'nin varlığına niçin tahammül edemiyorlar?

Biz, Ankara DGB olarak kurulduğumuzdan bu yana, emperyalizme, faşizme ve revizyonizme karşı mücadele ettik. Geniş gençlik kitlelerini emperyalizme ve sosyal - emperyalizme karşı birleştirmek için çaba sarfettik.

Biz, yurdumuzda tek bir yabancı asker ve üs istemiyoruz.

NATO'dan çıkılmasını, ikili anlaşmaların yırtılmasını savunuyoruz.

Biz, ne Amerika'nın, ne Rusya'nın kölesi olmayı istemiyoruz. Üçüncü Dünya ile birleşen bağımsız, bloksuz Türkiye istiyoruz.

Üniversitelerin özerk ve demokratik olmasını, herkese yüksek öğrenim hakkı tanınmasını istiyoruz.

İşçilerin iş güvenliği, sigorta hakkı, sendika özgürlüğü ve sekiz saatlik işgünü; köylülerin toprak ve hürriyet; tüm emekçilerin demokratik haklar için verdiği mücadeleyi sonuna kadar destekliyoruz.

Bu uğurda verdiğimiz mücadele adım adım ilerliyor ve güçleniyor.

Son olarak, iki süper devlete karşı «Bağımsız, Bloksuz Türkiye Mitingi» ile Ankara'da binlerce kişiyi seferber etmemiz, hakim sınıfları telaşa düşürdü. Ve «gizli örgüt» iddiasıyla derneğimizi kapattılar.

Siz işbirlikçiler! Güzel yurdumuzu, gizli toplantılarda emperyalistlere sattınız. Gizli toplantılarda, halkımıza baskı ve zulüm kararları aldınız. Şimdi de, yurdumuzu «Amerika'ya mı bağlı tutalım, Rusya'ya mı satalım» tartışmalarını kapalı kapılar ardında yapıyorsunuz.

Biz işe ne yaptıysak, halkımızın önünde yaptık. Biz, halkımıza hizmet etmekten gurur duyarız.

Ankara DGB'nin mücadelesini engelleyenler,sadece Amerikancı hakim sınıflar değildir. Rus işbirlikçisi revizyonistler, DGB'ye karşı sosyal - faşist bir cephe oluşturdular. Güçbirliği toplantılarına, «bölücü», «provokatör» diyerek sokmak istemediler. Kitle toplantılarında kendi revizyonist maskelerinin düşeceğinden korkarak, arkadaşlarımıza söz hakkı vermediler. Hakkımızda asılsız iftira ve dedikodular çıkartarak, yeni arkadaşların kafalarını bulandırmaya çalıştılar. Afişlerimizi yırttılar, yazılarımızı sildiler.

DGB'nin mücadelesine, ne faşistlerin baskıları ve zindan kararları, ne de revizyonist işbirlikçilerin engellemeleri mani olabilir.

E. Özümert

«Mamak'ta baskı ve eziyet gördük»

Geçtiğimiz 24 Haziran günü, SBF önünde iki bini aşkın öğrenci ve gençlik kitlesi, eğitim eşitsizliği ve demokratik haklar için, faşist komandoların, asker ve emniyet mensuplarının saldırısına karşı, yiğitçe direnmişti. Polis yurtları basarak, buralarda yatan yüz kırk üç öğrenciyi toplamıştı. Bu öğrencilerin çoğu imtihan salonu olarak ayrılan Kız Öğrenci Yurdunun alt katında, diğerleri de emniyette üç-dört saat cop, yumruk, dipçik ve tekme ile aralıksız olarak dövüldüler. Özellikle genç ya da liseli devrimcilere çok daha fazla eziyet edildi. Onların daha az dayanıklı olduğunu, bu yüzden de «Kim taş attı, teşhis et» şeklindeki isteklere boyun eğecekleri sanılıyordu. Bunu açıkca belirttiler de... Ancak ne onların, ne de daha sonra Mamak Askeri Cezaevindeki inzibatların saatlerce süren zulmü, devrimci gurur ve azmi zedeleyemedi. Özellikle genç arkadaşların devrimci tavırları son derece gurur vericiydi. Polis dahi bunu, «Bunların kafasını kessen, konuşmazlar» diye ifade etmek zorunda kalıyordu. Bütün bu baskılara yiğitçe göğüs geren öğrenciler, gece geç vakit Mamak'a götürüldüler. Burada yine dövüldüler, kör makinalarla saçları kesildi ve Askeri Cezaevinin koğuşlarına dolduruldular.

Baskılar içerde de devam etti, inzibatlar, «Siz Ecevitçi misiniz lan? Bir daha gelirseniz, yandınız... Hepinizin anasını belleyeceğiz... Bu copları sokacağız..» gibi küfürlerle ve türlü bahaneler bularak hemen her gün beş-altı arkadaşı dövüyorlardı. Cezaevinin baş sorumlusu bir Albay tehditkar bir konuşma yaptı ve onun «burada yiyip içiyorsunuz, rahatsınız ama yine de sizden evvelkilerin yaptığı gibi çıkınca, bize eziyet ettiler, dayak yedik diyerek namertlik edecek misiniz?» sorusuna devrimciler karşı çıktılar ve vücutlarındaki yaraları gösterdiler. Bunun üzerine Albay, asıl kendisi namertlik yaparak «Ne, bunu subaylar mı yaptı?» dedi.

Sıkıyönetim hakimlerinin «kısa kesin, polis ifadenizi yalan yazacak değil ya, dayak yemişsen bana ne, ifademi kabul ediyorum de...» şeklindeki baskılarına rağmen, devrimciler baskıları, dayak ve anti - demokratik tutumu ifadelerine geçirdiler. Bir devrimcinin, «Bizi dinlene dinlene dövdüler» sözü ile hakimler «demek sayıları azmış» diye alay ediyorlardı.

DTCF'den bir okuyucu



LİCE'NİN GERÇEK KATİLİ FAŞİST İKTİDARLARDIR

Halkımız Doğu bölgesindeki depremde binlerce can daha verdi. Diyarbakır'ın Lice ilçesi yerle bir oldu. Lice ve Hani'nin köylerine hâlâ ulaşılabilmiş değil. Tunceli, Elazığ, Diyarbakır, Mardin ve Urfa illerimize bağlı bazı köy ve kasabalarda deprem ağır hasarlara yol açtı. Evleri başlarına yıkılan, yaralanan, ölen binlerce yurttaşımızın durumuna önüne geçilmez tabii afetler mi yol açtı? Her depremde ortaya çıkan büyük felaketler bir kader midir? Hayır! Ölen binlerce yurttaşımızın katili, emperyalist uşağı faşist iktidarlardır.

Neden depremlerde binlerce emekçi ölüyor? Çünkü, yurdumuzda milyonlarca köylü, emeğinin ürününü ağalara, tefecilere kaptırmaktan kendine sağlam bir dam yapamıyor. Milyonlarca işçi ve yoksul halk, şehirlerde yıkık dökük gecekondularda barınmaya çalışıyor. Sıkıştırılmış çamurla inşa edilen evler gün geliyor, deprem oluyor ve emekçilerin üzerine çöküyor.

Lice bir dağın eteğine kurulmuş birkaç bin nüfuslu bir kasabamızdı. Deprem sonucu dağ, kasabanın üstüne yıkıldı ve artık Lice diye bir yer yok! Kasabanın Belediye Başkanı Halil Akgül diyor ki:

«Daha 1966 yılında, dağlık yamaçta bulunan Lice'nin bir bölümünün sürekli heyelan (toprak kayması) tehlikesi nedeniyle düzlük araziye taşınması planlanmıştı. Ancak aradan geçen on yıl içinde bu konuda tek bir işlem yapılmadı. Lice'nin gerçek katili eski iktidarlar ve İmar İskân Bakanlığıdır. İşte Lice bugün haritadan silinmiştir.»

Hakim sınıfların devleti, Kürt halkını millî baskı ve zulüm altında tutabilmek için Doğu Anadolu'yu sefalete ve karanlığa mahkum etmiştir. Barınak, doktor, ilâç, yol... Hakim sınıf siyasetçilerinin dilinde bu meseleler, sadece depremlerde ve seçimlerde yer alır. Halktan vergi olarak toplanan milyarlar ise, kredi ve teşvik tedbiri olarak, işbirlikçi patronlara ve toprak ağalarına yedirilir.

Hakim sınıfların sözcüleri Lice halkına yardım elini uzattıklarını ve hiç bir fedakârlıktan kaçınmayacaklarını iddia ediyorlar. **Hangi yardım?** Onlar senelerdir Doğu'nun yoksul Kürt emekçilerine zulmediyorlar. Daha dergimizin 11. sayısında yer alan CHP Lice Gençlik Kolu ve Töb-Der Lice şubesinin ortak bildirisinde, Lice'nin Karahasan mahallesine bağlı Kırbaif mezrasında, Celik ve Sise köylerinde, Lice Hani yolunda halka uygulanan zulüm anlatılmaktaydı. Evli kadınlara zorla tecavüz eden, halka eziyet ve işkence eden, halkın malına, canına, namusuna kasteden devlet güçlerinden, Jandarma Komutanından Teğmen Fehamettin Sezer'den söz edilmekteydi.

Bugün bu yerler tamamen yıkılmış, zulmedilen yoksulların çoğu ölmüştür. Şimdi hayatta kalan birkaç yüz emekçiye bu devlet güçleri mi yardım elini uzatacak? Onların uzatacakları el, olsa olsa hırsızlık, yağma ve çapulculuk içindir.

Gazeteler bölge halkının durumunun perişan olduğunu, enkaz altında kalan yüzlerce cesedin kokmaya başladığını yazıyor. Halk, aç, susuz ve açıktadır. Bölgedeki güvenlik kuvvetleri ise, yıkılan cezaevinin enkazından kurtulmaya çalışan mahkumları kollamakla meşguldür. Lice halkı yardımı civar kasaba ve illerdeki halktan görmektedir. Öte yandan, köylere ulaşmak için Lice'ye getirilen helikopterler bile büyük bir gazetenin fotoğrafçısının emrine verilmiştir.

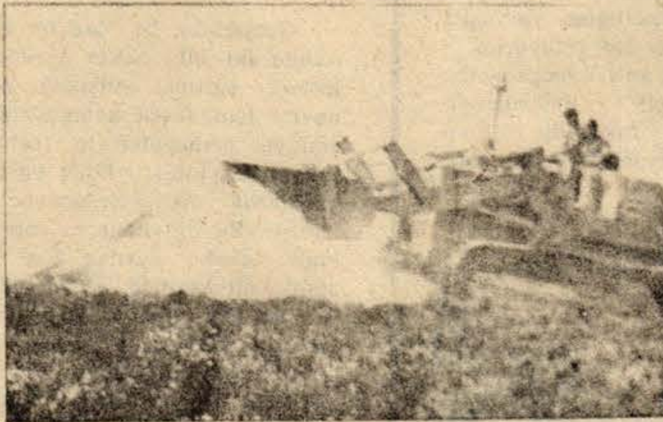
Şimdi karaborsacılar, vurguncular ve resmi hırsızlar, yabancı devletlerden gelecek yardımları bekliyorlar. Bütün depremlerde olduğu gibi, yine yardım olarak gelen yiyecek ve giyecek maddelerine, konservelere el konacak, bu mallar büyük şehirlerde yüksek fiyatlarla burjuvaziye satılacaktır.

Şimdi faşist iktidarın ortağı üçkeş müteahhit ve Süleyman Demirel'in kardeşleri, yeni vurgunlar vurmak için kolları sıvamışlardır. Kardeşleri Varto'daki depremde devlet adına yapılan inşaatlardan milyonlar vuran Süleyman Demirel, Lice'yi ziyaretinde en çok yeni yapılacak fabrikasyon evler meselesi ile ilgilenmiş, halkla konuşmamıştır bile.

Lice'de halk İmar İskân Bakanı Nurettin Ok'u ve Bayındırlık Bakanı Fehmi Adak'ı protesto etmiştir. Halkla emniyet kuvvetleri arasında tartışmalar başlamıştır. Yoksul Kürt emekçileri binlerce Doğulunun katilinin kim olduğunu görüyor. Halkı yoksulluğa ve felâketlere mahkum eden sömürücü ve zalimlerin faşist düzeni yıkılacaktır.

ÜMRANİYE'DE GECEKONDU YIKIMI





Deprem değil, gecekondu yıkımı

Halk bunu unutmaz

Lice kasabasının yerle bir olduğu, Doğu Anadolu'da binlerce yurttaşımızın hayatını kaybettiği 6 Eylül Cumartesi günü, İstanbul, Ümraniye semti halkının da evleri başlarına yıkıldı. Halk düşmanı iktidarın polisleri gecekondu halkına saldırdılar ve pek çok gecekonduyu içindeki eşyalarıyla beraber yıktılar. Gecekondu halkı saldırganlara karşı kararlılıkla direndi. Devrimci gençler emekçi halkla omuz omuza dövüştüler. Bir çatı altında barınabilmek ve birkaç parça eşyasını korumak için mücadele eden halktan pek çok kişi polis tarafından gözaltına alındı.

İki süper devlet çekin elinizi Ortadoğu'dan

ABD ile Sovyetler Birliği arasındaki rekabetin her geçen gün yoğunlaştığı Orta Doğu'da, Mısır ile İsrail arasında bir «kısmi ara anlaşması» imzalandı. Bu anlaşmanın önemli bölümleri henüz gizli tutuluyor. Bununla beraber belli başlı maddelerin üç bölümde toplandığı biliniyor. Birinci olarak, bu anlaşma, Sina'daki İsrail birliklerinin birkaç kilometre geri çekilmesini, buna karşılık her iki ülkenin birbirlerine karşı şiddete başvurmamayı kabul etmelerini öngörüyor. İkinci olarak, Mısır ve İsrail silâhlı kuvvetleri arasındaki «tampon bölge»ye, Amerikan gözetleme istasyonları ve «uzman»ları yerleştiriliyor. Üçüncü olarak, ABD, İsrail'in sözümona «güvenlik ihtiyaçları»nı karşılamak üzere, bu ırkçı ve istilâcı ülkeye milyarlarca dolarlık en modern saldırı silâhları vermeyi kabul ediyor. Bütün bunlar, Mısır ile İsrail arasındaki bu ara anlaşmasının, Kissinger'in iddia ettiği gibi «bölgeye barış getirmek» şöyle dursun, tam tersine, gerek iki süper devlet arasındaki hegemonya mücadelesini, gerekse bölge halklarının iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı mücadelesini şiddetlendireceğini gösteriyor.

AMERİKAN VE SOVYET GİZLİ DİPLOMASİSİ

Bu ara anlaşmasının imzalanmış olması, gerek Arap ve Filistin halklarının haklı davasına karşı, gerekse hegemonya çatışmasındaki rakibi Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı, Amerikan emperyalizminin kısmi bir başarısıdır.

İsrail'in Mısır, Suriye ve Ürdün'den geniş topraklar ele geçirdiği 1967 savaşından sonraki dönemde, her iki süper devlet, Arap ve Filistin halklarına «ne savaş, ne barış» durumunu kabul ettirmeye çalıştılar. Çünkü bu durum, kendi nüfuz alanlarını koruma ve birbirlerinin nüfuz alanlarını ele geçirme çabaları için en elverişli koşulları yaratıyordu. Ne var ki Arap ve Filistin halkları, 1973 Ekim Savaşında gerek «ne savaş, ne barış» durumunu, gerekse İsrail'in yenilmezliği efsanesini yerle bir ettiler.

Bunun üzerine her iki süper devlet, ayrı ayrı sözümona «barış» planlarını bölge halklarına kabul ettirmek için harekete geçtiler. Orta Doğu'daki varlığı esas olarak İsrail'e dayanan ABD, Arap ülkelerinin bir kısmını da denetimi altına almak için, «küçük adımlar yoluyla kısmi barış anlaşmaları imzalatmak» taktiğini tezgâhladı. Kendini Araplara, «İsrail'i ikna edebilecek biricik güç» olarak sundu. Böylece Arap ülekelerinde Sovyet nüfuzunun zayıflamasından kendi amaçları için yararlanmaya kalkıştı.

Sovyet sosyal-emperyalistleri ise, bir yandan Arap ülkeleri üzerindeki nüfuzlarını kaybetmemeye çalışırken, öte yandan İsrail'i kendi taraflarına çekmek için girişimlerde bulundular. Sovyet sözcüleri, sık sık «İsrail'in devlet olarak varlığının tanınması» gerektiğinden dem vurmaya başladılar. İsrail'in «güvenliğinin» teminat altına alınması gerektiğini öne sürdüler. İsrail'de yayınlanan «Haaretz» gazetesi, 11 Nisan 1975'te, iki özel Sovyet görevlisinin, İsrail Başbakanı ve Dışişleri Bakanıyla görüşmek üzere gizlice İsrail'e geldiğini yazdı. Sosyal-emperyalistler, kendi «barış» planları olarak, Orta Doğu konusunda kendilerinin de katılacağı ve himaye edeceği bir uluslararası konferans toplanmasını, bu konferansta bir «topyekun çözüme» varılmasını teklif ettiler. Yukarıda anlattığımız yakınlaşma gösterileri de, baş rolü ele geçirmeyi ve Orta Doğu ülkelerinin meselelerine diledikleri gibi müdahale imkânı sağlamayı umdukları bu konferansa İsrail'i de razı etmek, amacını taşıyordu.



İki süper devlet, Filistin halkının mücadelesini söndüremez'

AMERİKAN EMPERYALİZMİ, KALDIRDIĞI TAŞI KENDİ AYAĞINA DÜŞÜRECEK

Mısır-İsrail ara anlaşmasının imzalanmasında «arabuluculuk» etmekle Amerikan emperyalizmi kendi «barış» planını gerçekleştirmek yönünde bir adım attığı inancındadır. Bir Arap ülkesi, İsrail ile ikili bir anlaşma imzalamaya razı edilmiştir. Anlaşmada, Filistin halkının milli haklarının iadesi sorunu, tek kelimeyle bile ele alınmamıştır. Oysa topraklarından sürülmüş olan yüz binlerce Filistinlinin varlığının ve milli haklarının tanınmasını sağlamayan hiç bir anlaşma, Orta Doğu'ya barış getiremez.

ABD'nin, Arap ve Filistin halklarının ortak cephesinde açmış olduğu gedik, geçicidir. Arap halklarının davasına karşı daima düşmanlık gütmüş ve İsrail'i yıllar boyu açıkça desteklemiş olan Amerikan emperyalistleri, şimdi kendilerini Arap halklarının dostu olarak göstermeyi başaramazlar. Anlaşmanın öngördüğü şekilde, Sina'daki Mitla ve Gidi geçitlerinin Amerikan denetimine verilmesi, CIA'nın yıllardır yetiştirdiği «çöl gerillaları»nın açıkça bölgeye yerleştirilmesi, bütün bölge halklarının tepkisini doğurmuştur. ABD, Mitla ve Gidi geçitlerinin terkedilmesi bedeli olarak İsrail'e muazzam silâh yardımları yapmayı kabullenmekle, aslında Orta Doğu çatışmasında «arabulucu» değil, «taraf» olduğunu bir kere daha göstermiştir. Filistin Kurtuluş Örgütü ve birçok Arap ülkesi, daha şimdiden bu anlaşmaya karşı mücadele kararı almıştır. Mısır, bu anlaşmayı imzalamasının, Filistin halkının mücadelesini desteklemekten ve bir İsrail saldırısı halinde diğer Arap ülkeleriyle saf tutmaktan vazgeçmek demek olmadığını bildirmiştir.

İKİ SÜPER DEVLET, ARAP VE FİLİSTİN HAKLARININ BİRLİĞİNİ YIKAMAZ!

Öte yandan, ara anlaşmasıyla kısmi bir yenilgiye uğrayan Sovyet Sosyal-emperyalistlerinin Arap ve Filistin halklarını bölme çabaları da başarısızlığa mahkumdur. Telâşa kapılan Sovyetler, Mısır'ı baş hedef alarak ve Arap ülkelerinin İsrail ile ilişki kurmakla tehdit ederek, müdaheleci ve tahakkümcü tavırlarını ortaya koymaktadırlar.

Kendi hegemonyalarını güçlendirmek için Orta Doğu ülke ve halklarını birbirine düşürmek, bu bölgedeki Amerikan ve Sovyet faaliyetlerinin ortak niteliğidir. Ama bu siyaset, geçen yirmi yıl içinde sürekli olarak başarısızlığa uğramıştır. İki süper devlet, birbirlerine karşı nisbi başarılar sağlarken, ülkelerin bağımsızlık mücadelesi karşısında her ikisi de sürekli olarak gerilemektedir.

1973 Ekim Savaşı sırasında, Sovyetler Süveyş Kanalı bölgesine paraşütçü birliklerini indirmeye kalkışmışlardı. Buna karşı Amerika da bütün kuvvetlerini alarma geçirmişti. Şimdi de ara anlaşması ve bölgeye Amerikan askerlerinin yerleştirilmesi, her iki süper devletin müdahale çabalarının zincirleme olarak artmasına yol açacaktır. Bütün bunlar, daha şimdiden bütün bölge halklarının iki süper devlete karşı tepkisini güçlendirmektedir.

Arap ve Filistin halklarının haklı davalarının çözümünün anahtarı, iki süper devlete ve İsrail saldırganlarına karşı birlik ve kararlı mücadeledir. Orta Doğu halklarını, bağımsızlık isteyen ülkeleri ve kurtuluş isteyen milletleri uzun süre oyalamak imkânsızdır. 1967-1973 dönemindeki «ne savaş, ne barış» durumu gibi, 1973 Ekim Savaşında Arap ülkelerine zorla kabul ettirilen ateş-kes anlaşması gibi, bu ara anlaşması da yıkılmaya mahkumdur. Arap ve Filistin halklarının ortak mücadelesi, iki süper devletin Orta Doğu'daki tahakkümüne ergeç son verecektir.



Yurtlarından sürülen Filistin halkı kardeşimizdir.

Marksist Ustaların Işığında
KEMALİST DEVRİM-3
MİLLÎ DEVRİM NİÇİN C

Kurtuluş Savaşımızın millî burjuva önderliği, emekçi halkın sırtına basarak iktidara geldi. Kemalist burjuvazi, Mao Zedung'un deyişiyle **«millî kapitalizm yolunu»** tuttu, büyümek, zenginleşmek ve sermaye yığmak için işçi ve köylüleri insafsızca sömürdü. Yeni Türk burjuvazisi, işçi ve köylüleri ezen bir diktatörlük kurdu.

«Kapitalist bir toplum kurmaya» yönelen Kemalist burjuvazi, gene Mao'nun deyişiyle Türkiye'yi **«gittikçe daha fazla bir yarı-sömürgeye»** dönüştürdü **ve «en sonunda kendini İngiliz - Fransız emperyalizminin kollarına atmak zorunda kaldı.»** (21).

Kemalist burjuvazi, sultanlığı kaldırdı ve İstanbul'un eski komprador burjuvazisine bazı sınırlı darbeler indirdi. Bunların bir kesimini tasfiye etti. Bununla beraber yeni Türk burjuvazisi içinden yükselen bir kesim, hızla büyüdü ve kısa bir süre içinde İstanbul'un eski komprador burjuvazisi ile kaynaştı ve Türkiye'nin yeni büyük burjuvazisini oluşturdu. Bunlar yabancı sermayenin temsilciliklerini aldılar ve emperyalistlerle ortak şirketler kurdular, yurdumuzu **belli bir gelişme içinde** giderek emperyalizme teslim ettiler.

Kemalist burjuvazi, emekçi köylü yığınlarına karşı toprak ağalarıyla da birleşti, toprak devrimi imkânına karşı durdu ve feodalizmin kökünden tasfiyesini önledi.

Böylece millî devrim cılız kaldı. Burjuva önderlik, Kurtuluş Savaşından sonra millî devrimin derinleşmesini engelleyen başlıca gerici güç haline geldi.

Kemalist burjuvazinin bu tutumu, onun sınıf karakterinden geliyordu. Çünkü artık burjuvazinin devrimci olduğu çağ geride kalmıştı. Ezilen ülkelerde belli ölçülerde millî-devrimci bir rol oynayan millî burjuvazi de, istilacılığa karşı savaşlara girişse bile, sonunda gene emperyalizmle işbirliğine gitmekteydi.

Bütün bunlar halkımıza çok değerli bir ders öğretti. Emperyalizme karşı kalıcı zaferler kazanmak ve emperyalizmin hakimiyetini kökünden tasfiye etmek ancak proletarya önderliğindeki kurtuluş savaşlarıyla mümkündür. Anti-emperyalist zaferlerin kazançlarını korumak ve sağlamlaştırmak için, derhal toprak devrimine girişmek ve durmaksızın sosyalizme ilerlemek gerekir.

STALİN VE MAO MESELEYE IŞIK TUTUYOR

Hangi tarihî şartlar böyle bir gelişmeye yol açtı? Türkiye'nin millî devrimi niçin cılız kaldı ve yurdumuz en sonunda niçin bir yarı-sömürge olmaktan kurtulamadı?

Bu sorunun cevabı üzerinde de kısaca durmak istiyoruz. Çünkü Troçkist anlayış, bu gelişmeyi kavrayamıyor. Tasfiyeciler, tarihî şartları incelemek yerine, öznelci (sübjektivist) açıklamalara girişiyorlar, «kabahatı» o zamanın Komünistlerine yüklüyorlar. Troçkistlere göre, o tarihî dönemde «proleter devrimi» için şartlar mükemmel olduğu halde, Komünistler devrim yapmak istememiş, buna yönelmemiş vb. vb...

Burada da Troçkizmin ünlü iradeci (voluntarist) bakış açısı ile karşılaşıyoruz. Troçkistler, nesnel (objektif) şartları bir kenara iterek, insan irade ve isteğinin tarihî gelişmeyi belirlediğini iddia ederler.

Marksizmin büyük ustalarının bakış açısı tabii Troçkizmden tamamen farklıdır. TİKP Savunmasında somut olarak incelendiği için, biz burada yalnız Stalin ve Mao'nun meseleyi nasıl açıkladıkları üzerinde duracak ve Troçkist görüşleri eleştireceğiz.

Stalin'e göre, Kemalist devrimin cılız kalmasına yol açan şartlar şunlardır:

1. Sanayi proletaryası sayıca çok zayıftı.
2. Köylülerin güçlü bir toprak devrimi mücadelesi yoktu.
3. Emperyalizm, daha önce Suriye, Filistin, Mezopotamya ve diğer önemli bölgeleri eline geçirmişti. Türkiye, emperyalizm için önemli bir pazar ve tayin edici bir yatırım alanı değildi. Ayrıca Anadolu'da yoğun bir Türk nüfusu vardı ve artık emperyalistler için milliyetleri birbirine düşürerek Türkiye'yi parçalama ve yutma imkanı da kalmamıştı (22). Savaş uzadıkça, emekçi halk daha büyük bir rol oynayabilir ve millî devrime damgasını vurabilirdi. Emperyalistler, millî devrimin derinleşmesine ve köklü bir karakter kazanmasına yol açmamak için Türkiye'den ellerini çekmek zorunda kaldılar ve cılız kalabilecek bir millî devrimi sineye çektiler.

Mao Zedung, 1940 yılında yazdığı «Yeni Demokrasi» başlıklı yazıda, Türkiye'de millî devrimin bazı özel şartlar yüzünden kapitalizm yolunu tuttuğunu belirtiyordu. Bu özel şartlar, burjuvazinin Yunan saldırısını yenmedeki başarısı ve proletaryanın güçsüzlüğü idi (23).

«FAHRİ» YOLDAŞ STALİN'İN TAHLİLİNİ İŞLİYOR

Türkiye Komünist Partisi delegesi «Fahri», Komintern'in VI. Kongresinde yaptığı konuşmada Stalin'in tahlilini daha etraflı olarak yapmaktaydı. «Fahri» yoldaş, **«Türkiye'de burjuva devrimi neden kapitalist yolu izledi?»** sorusunu ortaya atıyordu. Aslında bu sorunun diğer yüzü, şuydu: Proletarya neden önderliği ele geçiremedi ve devrimi ilerletemedi? **AYDINLIK**'ın 48. sayısında yayınlanan yazısında «Fahri» şu sebepleri sıralamaktaydı:

1. İşçi sınıfı dağınıktı ve daha çok işgal altındaki bölgelerdeydi.
2. Tecrübesiz olan proletarya, millî kurtuluş savaşında burjuvazinin etkisi altında kaldı.
3. Komünist Partisi yeni örgütleniyordu ve kitlelerle bağı yoktu.
4. Uluslararası işçi hareketinin millî kurtuluş mücadeleleri konusunda tecrübesi yoktu.
5. Köylü kitleleri arasında bir hareket vardı, fakat köylüler örgütsüzdü.
6. Burjuvazi, tecrübeli, örgütlü ve güçlü idi, ar kasında bir ordu vardı.
7. Emperyalistler arası çelişmeler burjuvaziye çabuk zafere ulaşma imkânı verdi.

Şnurov'un **«Türkiye Proletaryası»** adlı kitabını okursak, «Fahri» yoldaşın Komünist Enternasyonal Kongresinde belirttiği fikirleri aynen savunduğunu görürüz. (Fakat Kemalistlerin pekiştirdiği yabancı hayranlığının çok etkisi altında olan tasfiyeciler, Türkiyeli Komünistlere «burjuva» damgasını vururken, onların tahlillerini benimseyen Şnurov'a «sağlam bir Bolşevik» diyorlardı.)

MİLLÎ DEVRİMİ ANCAK TOPRAK DEVRİMİ DERİNLEŞTİREBİLİRDİ

«Fahri» yoldaş, şu sonuca varıyordu:

«Türkiye bir burjuva devrimi geçirmiştir. Fakat devrim, burjuva demokratik devriminin bütün görevlerini yerine getirememiş, toprak devrimi meselesini, milliyetler meselesini çözememiştir.» (24)

Çünkü devrimin önderi olan burjuvazi, Kurtuluş Savaşından sonra **«esas olarak köylü ve işçilere karşı»** bir diktatörlük uygulamış ve **«toprak devrimi imkanına karşı»** çıkmıştır (25).

Millî devrimin köklü ve kalıcı bir nitelik kazanması, ancak bir toprak devrimi ile tamamlanması sayesinde mümkün olabilirdi. Çünkü Stalin'in sık sık belirttiği gibi millî meselenin de, demokrasi meselesinin de özü, toprak devrimidir. Toprak yarı-feodal kalıntılardan temizlenmediği için, emperyalist sömürünün oturduğu zemin varlığını sürdürdü. Türkiye'nin emperyalizme karşı kendini koruyabileceği bağımsız bir gelişme yoluna girmesi, ancak toprak devrimi ile gerçekleşebilirdi. Bunu Kemalist burjuvazinin yapmasına imkan yoktu, tam tersine Kemalist burjuvazi toprak devrimine karşı toprak ağalarıyla beraberdi. Köylülerin güçlü bir toprak devrimi mücadelesi olmadığı için, burjuvazi içinden demokratik devrimi devam ettirmekten yana ilerici bir kanat dahi çıkmadı.

Toprak devrimine önderlik görevini ancak proletarya yerine getirebilirdi. Köylü yığınları, ağır sömürü altında ezilmiş, Osmanlı devletinin çöküş dönemindeki uzun savaşlarda cefa ve eziyetten başka bir şey görmemişti. Bu sebeple köylü yığınlarında sınıf düşmanlarına karşı belirli bir hınç vardı. Fakat bu hınç bir yığın mücadelesine yol açmamıştı ve köylüler örgütsüzdü. Proletarya ise, bir köylü hareketi yaratacak güçte değildi, örgütlenmesi zayıftı. Yeni kurulan Komünist Partisi tecrübesizdi ve yığınlarla bağ kuramamıştı. Ayrıca millî burjuvazi, Kurtuluş Savaşına önderlik ederek büyük bir prestij toplamış ve geniş halk yığınları üzerinde etkili bir otorite sağlamıştı.

İşte proletaryanın köylüleri mücadeleye sevkederek toprak devrimine önderlik etmesi yukardaki şartlar yüzünden gerçekleşemedi. Troçkistler ise, Stalin ve Mao'nun tahlil ettiği bu şartları bir kenara atıyorlar. Onlar, devrimin başarılmasını bir irade ve istek meselesi olarak görüyorlar.

«SAF PROLETER DEVRİMİ» TEORİSİNİN VARDIĞI NOKTA: ANZAVUR-ÇAPANOĞLU ÇİZGİSİ

Diğer taraftan tasfiyeciler, millî devrim ile toprak devrimini birbirine karıştırıyorlar. Daha doğrusu, toprak devrimi ile tamamlanmadığı için millî devrimi inkar ediyor ve «gerici» olarak karalıyorlar. Tasfiye-

---

Çin Devrimi ile Kemalist Devrimin karşılaştırılması

J. Stalin

13 Mayıs 1927 günü Stalin'in Sun Yat Sen Üniversitesi öğrencileriyle yaptığı görüşmede altıncı soruya verdiği cevabın tam metni.

ALTINCI SORU:

«KEMALİST BİR DEVRİM ÇİN'DE MÜMKÜN MÜDÜR?»

Ben bunu ihtimal dışı ve bu sebeple imkânsız görüyorum.

Kemalist bir devrim, sadece Türkiye, İran ve Afganistan gibi, sanayi proletaryası hiç olmayan veya hiç denecek kadar az olan, köylülerin güçlü bir toprak devriminin gelişmediği ülkelerde mümkündür. Kemalist devrim, bir üst tabaka devrimidir, millî ticaret burjuvazisinin devrimidir. Bu devrime, yabancı emperyalistlere karşı mücadele içinde varıldı ve devrimin daha sonraki gelişmesi, esas olarak köylü ve işçilere karşı, evet toprak devrimi imkânlarına karşı yöneliyor.

Kemalist bir devrim Çin'de imkânsızdır:

a) Çünkü orada, Çin'de, köylüler arasında güçlü bir otoritesi olan, belli bir asgarî sayıda, mücadeleci ve aktif sanayi proletaryası vardır.

b) Çünkü orada, yolu üzerindeki feodal kalıntıları silip süpüren,, gelişmiş bir toprak devrimi ilerlemektedir.

Birçok eyaletlerde şimdiden topraklara el koyan ve mücadelesine devrimci Çin proletaryasının önderlik ettiği milyonlarca köylü, işte bu Kemalist devrim adı verilen devrim imkânına karşı panzehirdir.

Kemalistlerin partisi ve Vuhan'daki sol Guomintang'ın partisi aynı kefeye konamaz. Tıpkı Türkiye ve Çin'in aynı kefeye konamıyacağı gibi. Türkiye'de Şanghay, Vuhan, Nanking, Dienzin v.b. gibi merkezler yoktur. Nasıl Ankara Vuhan ile boy ölçüşemezse, Kemalistlerin partisi de hiç bir zaman sol Guomindang ile boy ölçüşemez.

Çin ve Türkiye'nin uluslararası durum açısından farklarını da gözardı etmemek gerekir. Türkiye ile ilgili olarak, emperyalizm başlıca isteklerinin bir çoğunu zaten elde etmişti. Türkiye'nin elinden Suriye, Filistin, Mezopotamya ve emperyalistler

LIZ KALDI?

ciler, emperyalistlerin yurttan sürülmesinde halk adına bir yarar görmüyorlar. Troçkizmin en belirgin özelliği, millî bağımsızlık davasına daima ilgisiz kalmasıdır. Troçkistlerin bu ilgisizliği, savaş dönemlerinde kaçınılmaz olarak istilacı emperyalistlere hizmet noktasına varmıştır. Çünkü onlara göre, Kurtuluş Savaşı halkın menfaatine değildir. Bir tanesi şöyle diyor:

«Halk yığınları, burjuvazinin ve toprak ağalarının çıkarları uğruna zorla savaşa sürüldüler, kanlarını ve canlarını vermeye zorlandılar. Halkın yiyeceğine, giyim eşyasına ve hayvanlarına zorla el kondu. Büyük miktarlara ulaşan asker kaçaklığını önlemek için egemen sınıflar halka ve askerlere karşı geniş bir tedhiş ve kırım hareketine giriştiler.» (Garbis Altınoğlu'nun Sandık Cinayeti davasındaki dilekçesinden)

Görüyor musunuz Troçkisti? Halk yığınları Kurtuluş Savaşında canlarını boş yere vermişler, sınıf düşmanlarının menfaatleri için zorla savaşa sürülmüşler vb. vb.

Gene millî bağımsızlığı hor gören «saf proleter devrimi» anlayışı ile karşı karşıyayız. Oysa Marksistler daima **«halkın millî bağımsızlıktan daha değerli bir şeyi yoktur»** demişlerdir. Marksistler, millî burjuvazi önderliğinde dahi olsa, anti-emperyalist mücadelenin en ön saflarında savaşmayı şiar edinmişlerdir. Bağımsızlığın kazanılması, emekçilerin kurtuluşa kavuşmasının da ön şartıdır. Ayrıca, emekçi yığınlar önderliği nasıl kazanacaklardır? Troçkistin savunduğu gibi, cepheden kaçarak mı? Mustafa Suphi bunun tam tersini söylüyor:

«Yoksul emekçi halk, elindeki tüfengi yalnız üstümüze yürüyen düşmana değil, savaş ve devrim meydanından kaçarak halka hıyanet edenlere ve sermayedarların ve zenginlerin işine fayda getirenlere de atmaktan çekinme!» (29)

Garbis Altınoğlu ise, zamanın devrimcilerine Millî Kurtuluş savaşını yürüten Kemalist önderliğe karşı ayaklanmadığı için hakaret ediyor ve devamla şöyle diyor:

«'Kurtuluş' savaşı dönemi halk yığınlarının tam ve gerçek kurtuluşu için, bir proleter devriminin başarıya ulaşması için gerekli bütün koşulları içinde fazlasıyla taşıyordu... Türkiye dünyanın ikinci proleter devrimine sahne olabilirdi. Ancak varolan 'devrimci' ve 'Komünist' örgütler Kemalistlerin kuyruğuna gitmeyi yeğledikleri ve halkı sınıf düşmanlarına karşı ayaklandırma yolunda hiç bir girişimde bulunmadıkları için bu ihtimal gerçeğe dönüşmedi.»

Aslında Kurtuluş Savaşı yıllarında «halkı sınıf düşmanlarına karşı ayaklandırma yolunda» çaba gösterenler oldu. Troçkist teorisyen, Damat Feritlerin, Anzavurların, Çapanoğluların ve kendini bilmez bir maceracı olan Çerkez Ethemlerin hakkını yiyor. Bunlar, istilacı kuvvetlerin desteğiyle Ankara hükümetine karşı yurdun birçok yerinde ayaklanmalar düzenlediler. O tarihte tüfeğini istilacı emperyalistlere değil de, Kurtuluş Savaşını yöneten Ankara'ya çeviren herkes Anzavurların, Damat Feritlerin çizgisine düşmeye mecburdu. Çünkü günün görevi, istilacı emperyalistleri yurttan sürmekti. Emekçilerin kurtuluşu amacını güden her devrimci teşkilatın önündeki görev buydu. İşçi ve köylülerin sosyal kurtuluşlarına hizmet etmek için, o gün millî kurtuluş saflarına en kararlı bir şekilde katılmak, mücadelede mümkün olan en büyük hizmetleri yapmak ve proletaryanın bağımsız silahlı gücünü yaratmak için savaşmak gerekirdi.

Tasfiyecilerin hatası nerden geliyor? Onlar, millî bağımsızlık mücadelesi ile sınıf mücadelesi arasındaki bağlantıyı göremiyorlar. Komünistlerin millî bağımsızlık savaşları karşısındaki tutumunu kavrayamıyorlar. Kemalist hükümetin yalnız bir yönüne bakıyorlar.

Şurası bir gerçektir: En başından beri **«Kemalist hükümet, işçi ve köylülere karşı mücadelenin bir hükümetidir, içinde Komünistlere yer olmayan ve olmayacak bir hükümettir.»** (30) **Ama Kemalist Ankara hükümeti, aynı zamanda emperyalizme karşı savaşan bir hükümetti. «Ankara'nın mücadelesi, emperyalizmin güçlerini parçalıyor, emperyalizmi zayıflatıyor ve tecrit ediyordu.»** (31)

Emperyalizmin istilasına son verilmesi en çok işçi ve köylülerin menfaatineydi. Savaştığı sürece Ankara hükümetini desteklemek, onunla ittifak etmek devrim yolunda ilerlemenin de şartıydı.' Çünkü bu savaş, devrimin en büyük düşmanı olan emperyalistlere karşıydı, devrimi boğacak en büyük kuvveti yurttan sürmekteydi. Proletaryanın işgal ve yabancı saldırısı karşısındaki tutumu her zaman aynıdır: İşgalciye karşı kim savaşırsa, onunla ittifak etmek, tüfeği ona değil, yabancı saldırgana çevirmek, proletaryanın bağımsızlığını korumak ve bağımsız silahlı gücünü adım adım inşa etmek.

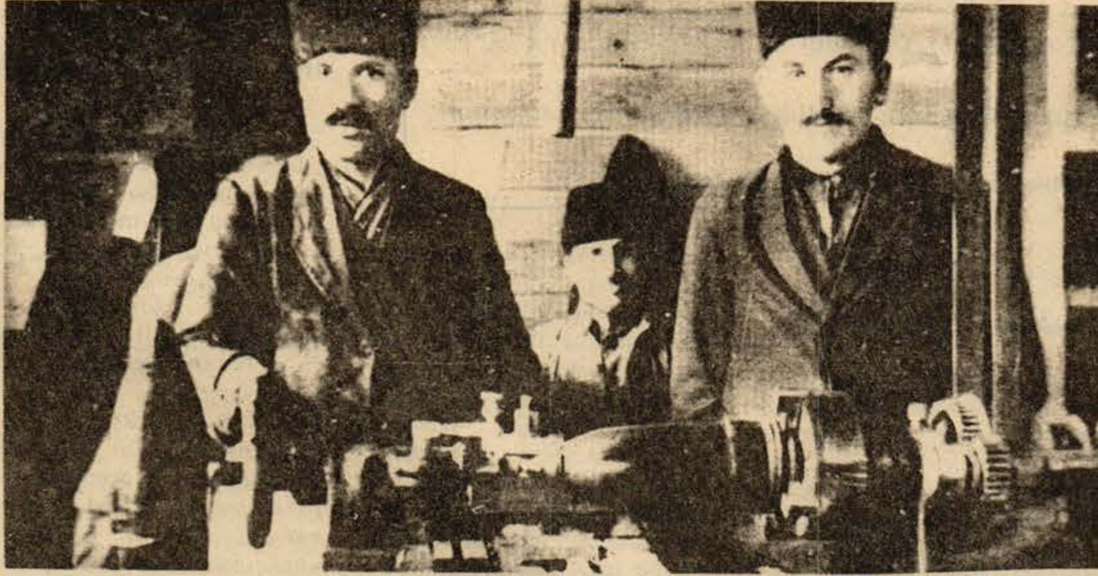
EMPERYALİSTLERİN HİMAYESİNDE TROÇKİST MARKA «PROLETER DEVRİMİ»!?

Troçkist ise, halka hıyanet eden Çapanoğlu ve Anzavur gibilerinin tutumunu savunuyor. Millî kurtuluşçuluğu reddeden Troçkizmin, nasıl eninde sonunda emperyalizmin yedeğine gireceğini apaçık görüyoruz. Troçkist teorisyen, yabancı istilacının yurttan kovulması, demokratik devrim ve sosyalist devrim görevlerini bir çırpıda yerine getiren «saf proleter devrimi» pilavını ortaya sürüyor. Ama bu öyle bir «proleter devrimi» ki, Anadolu hareketini ve Sovyetleri boğmak isteyen İngiliz emperyalistlerine ve padişah saltanatına hizmet ediyor.

Fakat benzer tarihî durumlar önümüzdeki gelişme içinde de çıkacaktır. **Eğer Tasfiyeciler, bu Troçkist fikirlerden kendilerini kurtaramazlarsa,** Türkiye'nin iki süper devletten birinin saldırısına uğradığı şartlarda, keskin «devrimcilik» hevesi içinde ünlü «proleter devrimi» şiarını atarak, istilacılarla aynı safta savaşacaklardır. Özellikle, gittikçe daha büyük bir tehlike haline gelen sosyal-emperyalistler, bu türden Troçkist markalı sözde «proleter devrimleri» bütün güçleriyle destekliyeceklerdir.

Yabancı emperyalist orduların himayesinde bir «proleter devrimi» kalpazanlığı: İşte Troçkistlerin kaderi, en sonunda bu şiar altında karşı-devrime hizmet etmek olmuştur. «Saf proleter devrimi» teorisinin vardığı nokta budur. Troçki ve hempaları, Sovyetler Birliği'nde bu teoriyi ileri sürerek, proletaryayı hem içteki hem dıştaki müttefiklerinden koparmak ve Sovyet devrimini yıkmak istediler. En sonunda emperyalistlerin ajanları haline geldiler. Millî bağımsızlık uğruna savaşı reddederek, Çin devriminde ve İkinci Dünya Savaşında aynı duruma düştüler. Onların saf «proleter devrimi» teorisi, en çok Hitler'in işine yaradı. Ve bugün Troçkistler, dünyanın her yerinde bağımsızlık için mücadeleyi ve özellikle sosyal-emperyalizmin tehdidini inkar ederek aynı şeye hizmet ediyorlar.

Samimi ve dürüst devrimci arkadaşları uyarırız.



Ölümü göze alarak mermilerin çapını düşüren devrimci İmalat-ı Harbiye işçileri

için önemli diğer bölgeler alın mıştı. Türkiye şimdi 10 12 milyon nüfuslu küçük bir devlet haline getirildi. Türkiye, emperyalizm için ne önemli bir pazar, ne de tayin edici bir yatırım alanıdır. Diğer sebeplerin yanında bu gelişme şu sebepten olabildi. Çünkü eski Türkiye, milliyetlerin bir bileşiminden oluşuyordu ve yoğun bir Türk nüfusu sadece Anadolu'da vardı.

Çin'in durumu başkadır. Çin bütün dünyada en önemli sürüm pazarı ve en önemli sermaye ihraç pazarı olan, birkaç yüz milyon nüfusuyla bir milletin yoğun olduğu bir ülkedir. Emperyalizm orada, yani Türkiye'de, eski Türkiye içindeki Türkler ve Araplar arasındaki uzlaşmaz millî çelişmelerden yararlanarak, doğuda birçok, büyük önemde bölgeyi kopartmakla yetinebildiği halde, emperyalizm burada, yani Çin'de, eğer eski durumunu korumak veya en azından bu durumun bir kısmını elde tutmak istiyorsa, bıçağı millî Çin'in diri vücuduna saplamak, onu parçalara ayırmak ve bütün eyaletlerini elinden almak zorundadır.

Orada, yani Türkiye'de emperyalizme karşı mücadele, Kemalistlerin cılız kalan bir anti-emperyalist devrimiyle sona erebildi. Buna karşılık burada, Çin'de emperyalizme karşı mücadele, gerçek bir halk karakteri, tam anlamıyla millî bir karakter almak, adım adım derinleşmek, emperyalizme karşı şiddetli savaşlara yönelmek ve hatta bütün dünyada emperyalizmin temelini sarsmak zorundadır.

Muhalefetin (Zinovyev, Radek, Troçki) en büyük hatası, Türkiye ve Çin arasındaki bütün bu farkları göremeyişinde, Kemalist devrimi toprak devrimi ile karıştırmasında ve hepsini ayırmadan bir sepete atmasındadır.

Çin milliyetçileri arasında Kemalizm taraftarlarının olduğunu biliyorum. Kemal'in rolüne talip olan şimdi orada az değildir. Bunların arasında en başta geleni Çan Kay Şek'tir. Bazı Japon gazetecilerinin Çan Kay Şek'i Çin'in Kemali olarak görme eğiliminde olduğunu biliyorum.

Fakat bütün bunlar rüyadır, korkuya kapılan burjuvazinin hayalleridir. Çin'de, ya, sonradan toprak devriminin darbesi ile yıkılmak üzere Çang Zo-lin ve Çang Zun-can gibi Çin Mussolinileri kazanacaktır, ya da Vuhan kazanacaktır. Bu iki kamp arasında orta yolu tutmaya çabalayan Çan Kay Şek ve hempaları, kaçınılmaz olarak devrilmek zorundadırlar ve Çang Zo-lin ile Çang Zun-can'ın kaderini paylaşacaklardır.

Stalin, Toplu Eserler (Almanca baskı); cilt 9, s. 222 223

DİPNOTLAR :

(21) Mao Zedung, Yeni Demokrasi. Seçme Eserler (Almanca), cilt: 2, s. 413 vd.
(22) **Stalin, Toplu Eserler**, cilt: 9, s. 222 vd.
(23) **Mao Zedung, Seçme Eserler**, cilt: 2, s. 414
(24) **«Fahri»**, Komünist Enternasyonal VI. Kongresinde Sömürge Meselesi tartışmalarındaki konuşması, 18 Ağustos 1928, 37. oturum, İnprekorr, sayı: 112, s. 2160 (Konuşmanın tam metni için bkz. Aydınlık, sayı: 48, s. 11)
(25) **Stalin, Toplu Eserler**, cilt: 9, s. 222
(26) **«Fahri»**, aynı yerde,
(27) **«Fahri»**, aynı yerde.
(28) **Mao Zedung, Seçme Eserler**, cilt 2, s. 413 vd.
(29) **Mustafa Suphi, Sosyalizm İçin Cidal.**
(30) **Stalin, Çin'de Devrim ve Komintern'in Görevleri, Toplu Eserler**, cilt: 9, s. 256
(31) **Stalin, Uluslararası Durum ve SSCB'nin Savunması.**

GELECEK SAYILARIMIZDA KEMALİST DEVRİM KONUSUNDAKİ YAZILARIMIZA DEVAM EDECEĞİZ

Çekoslovakya anketi cevaplarını yayınlamayı bitiriyoruz



Dergimizin açtığı Çekoslovakya anketi, devrimci ve yurtseverlerden geniş bir ilgi gördü. Dergi... şimdiye kadar 77 cevap geldi. Bu cevapların 7 tanesi muhtelif kuruluşlara, 10 tanesi emekçi gruplarına, 60 tanesi de şahıslara aitti. Bu sayımızda yayınladığımız mektuplarla birlikte, bu cevapların 25'ine dergimiz sayfalarında yer vermiş oluyoruz. Yer darlığı nedeniyle anket cevaplarını yayınlamaya bu sayımızda son verirken, mektuplarına yer veremediğimiz okuyucularımızdan özür dileriz. Ankete katılan bütün yurtsever ve devrimcilere teşekkür ederiz.

1. Sovyetler Birliği'nin Çekoslovakya'yı işgal etmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?
2. Sovyetler Birliği'nin bugün dünyada yürüttüğü siyaseti nasıl değerlendiriyorsunuz?
3. Sovyetler Birliği yurdumuz için emperyalist bir tehlike midir?

MEHMET ALİ AYBAR:

SOVYETLERİN AMERİKA İLE BİRLİKTE DÜNYAYI BÖLÜŞMELERİ ASLA TASVİP EDİLEMEZ

1 — Sosyalist Çekoslovakya'nın 1968 Ağustosunda sosyalist Sovyetler Birliği ve sosyalist Varşova paktı devletleri silahlı kuvvetlerince işgal edilmesi, meşru Çek Hükümetinin işten uzaklaştırılması ve bu Hükümetçe başlatılan reformlara son verilmesi, hiç bir nedenle haklı görülemez. Çekoslovakya'nın işgali sosyalizm için ağır bir darbe olmuştur. Sanki bu silahlı müdahaleyi sosyalizm açısından haklı çıkarmak olanağı varmış gibi, üstelik de gerçekle ilgisi olmayan nedenler ileri sürülmüş olması, olayı büsbütün ağırlaştırmış, çirkinleştirmiştir. Çünkü artık kesinlikle ortaya çıkmıştır ki, o günlerde Çekoslovakya'da ne bir karşı-devrim hazırlığı vardı, ne de Çekoslovakya Batıdan istila edilmek tehlikesi ile karşı karşıya bulunuyordu. Çekoslovakya olayından sonra, benzer durumlarda uygulanmak için ortaya atıldığı besbelli olan «sınırlı bağımsızlık» sözde teorisi de asla kabul edilemez. Büyük devletler saldırılarını meşru göstermek için, öteden beri buna benzer görüşler ileri sürmüşlerdir.

Çekoslovakya'nın işgali şiddetli tepkilere yol açmıştı. Sosyalist devletlerden bir kısmı, sosyalist partiler ve kimi Komünist partileri olayı, sert bir dille kınadılar. Yedi yıl sonra aynı şeylerin tekrarında bir yarar bulunduğunu sanmıyorum. Bizce, bu noktaya neden ve nasıl gelindiğinin, bilimsel olarak açıklanması, çok daha yararlı olacaktır. Sosyalist devletler arasındaki ilişkilerin, burjuva devletleri arasındaki ilişkilerle bir paralellik göstermesinin ... leri araştırılmalı, kapitalist dünyada görülen büyük - küçük devlet eşitsizliklerinin, nasıl olup da sosyalist dünyada da ortaya çıktığı, bilime dayanılarak açıklanmalıdır. Emekçileri yönetimden uzak tutan bürokratik sapmaya neden ve nasıl gelindiği ve bunun, bu gibi ters uygulamalardaki rolü mutlaka gün ışığına çıkarılmalıdır.

2 — Sovyetler Birliği'nin, emperyalist Amerika karşısında nükleer güce sahip sosyalist bir devlet olarak bulunması, kurtuluş savaşları ve genellikle sosyalizm için olumlu sayılacak bir ortam yaratmaktadır. Buna karşılık Sovyet yöneticilerinin, Amerikan yöneticileri ile yaptıkları gizli görüşmelerde, dünya halklarının kaderleri ile oynamaları ve dünyayı aralarında nüfuz bölgelerine bölüşmeleri asla tasvip edilemez. Bunun yanı sıra Sovyet yöneticillerinin eski bir alışkanlığı sürdürerek, dünya sosyalizmini temsil ettikleri inancıyla hareket etmeleri de doğru değildir.

Dünya sosyalizmi, tüm dünya sosyalistlerinin sorunudur. Güçlü bir devletin başında bulunmak ve ilk sosyalist devrimi gerçekleştirmiş olanların mirascısı olmak, dünya sosyalist hareketini tekelinde bulundurma hakkını kimseye vermez. Bu gibi iddialar varsa, bunlar sosyalizme zararlıdır. Çünkü sosyalizmi her toplum kendi koşullarına göre, kendi gücü ile ve bağımsızca gerçekleştirecektir. Sosyalist devletlerin ve partilerin bağımsızlığı ilkesi, sosyalizmin vaz geçilmez bir ögesidir.

3 — Günümüzün emperyalizmin ağırlığında olan ve askeri bloklara ayrılmış ve tepeden tırnağa silahlanmış dünyasında, herhangi bir devlet bir başkası için tehlike yaratabilir. Hatta aynı blokta yer alan devletler bile birbirleri için tehlikeli olabilirler. Soruna böyle bir açıdan yaklaşınca, hem Sovyetler Birliği'nin Türkiye için, hem de Türkiye'nin Sovyetler Birliği için bir tehlike kaynağı olabileceğini kabul etmek gerekir. Karşıt askeri bloklarda yer alan bu iki devlet, bugün birbirlerine kuşku ile bakmaktadırlar. Buna rağmen iyi komşuluk ve dostluk ilişkileri geliştirilebilir; geliştirilmelidir. Yarın ne olacağı şimdiden ayrıntıları ile kestirilemez.

HALKIN SESİ'nin Notu

Sayın Mehmet Ali Aybar'ın Çekoslovakya'daki Sovyet işgaline karşı çıkan demecini yayınlıyoruz. Ancak kendisinin, Sovyetler Birliği'nin ve Varşova Paktı ülkelerinin sosyalist olduğu yolundaki görüşüne katılmıyoruz. ABD ile birlikte dünya halklarının iki baş düşmanından biri olan Sovyetler Birliği'nin nükleer güce sahip olması da, kanımızca olumlu bir etken değildir. Bu nükleer güç, emperyalistler arasındaki hegemonya mücadelesine ve dünya halklarını ezme teşebbüslerine hizmet etmektedir. Biz, bugün Sovyetler Birliği'ni yöneten revizyonist burjuvazinin, Büyük Ekim Devriminin mirasçısı ve dünya sosyalist hareketinin sahibi olmak şöyle dursun, bu miras ve hareketin baş düşmanı olduğu görüşündeyiz. Nihayet, bir Üçüncü Dünya ülkesi olan Türkiye'nin, küçük ve orta ülkelere karşı müdahele, denetim ve saldırı siyaseti güden Sovyetler Birliği için tehlike teşkil ettiğini söylemenin, Sovyetler Birliği ile aramızda bağımsızlık ve eşitlik temeline dayalı iyi komşuluk ilişkileri kurulabileceğini düşünmenin, bizzat Sayın Aybar'ın savunduğu bağımsızlık ve eşitlik ilkelerine ters düştüğü inancındayız.

SÖKE - AVŞAR'DAN AHMET UYSAL:

RUSYA'NIN GERÇEK YÜZÜNÜ HALKA YAYMALI

1 — Ben bu olayı yabancı birisinin benim evime zorla girerek evimin meselelerine karışmasına benzetiyorum. Ve hiç de doğru bir hareket olarak görmüyorum. «Sosyalizmi» koruma yalanını ise bir aldatmaca ve açıkgözlük olarak değerlendiriyorum.

2 — Rusya'nın bugünkü siyasetini, sömürmeyi dü... bir siyaset olarak görüyorum. Mesela Kıbrıs olaylarına burnunu «acaba ben de bir pay alabilir miyim» diye sokmuşlardır. Bu siyaset dünya halklarının gayet zararınadır. Rusya'nın sömürücü siyasetinden dünya halklarının ne gibi yararı olabilirmiş.

3 — Rusya Amerika'nın sürüldüğü Türkiye'ye yerleşmek istiyor, onlar sömürmesin de ben sömüreyim istiyor. Bunun için bir tehlikedir. Bugün Türkiye'de işçiler köylüler iktidarda olmadığı için işimiz zor, fakat Rusya'nın sömürücü bir ülke olduğunu bütün halka yaymak lâzım, uyanık olmamız gerekiyor.

TİRE'NİN KIZILCAAVLU KÖYLÜLERİ:

REVİZYONİSTLERLE UZLAŞMAZ MÜCADELE!

1 — İşgal siyaseti sosyalist bir ülkenin siyaseti olamaz, bu, emperyalistlerin siyasetidir. Rusya bunu yapmıştır. Çünkü Rusya sosyalist değil, sosyal - emperyalisttir. Rusya artık emperyalizmin saldırgan ve sömürücülüğünü üstünde toplamıştır. Rusya'nın bu tutumunu hiçbir zaman tasvip etmiyoruz.

2 — Rusya'nın bütün dünyada yürüttüğü siyaset emperyalist bir siyasettir. Görünüşte sosyalist, gerçekte sosyal - emperyalisttir. Rusya, ABD ile dünyayı paylaşma yarışına girmiştir. Bu durum, devrimin beşiği olan Rusya'nın revizyonist hainler elinde ne hale geldiğini göstermektedir. Rusya'nın sosyal - emperyalist politikası dünya halkları için son derece zararlıdır.

3 — Rusya Türkiye açısından da çok tehlikelidir. Türkiye dünyanın önemli bir noktasında bulunuyor. Rusya, emperyalist karakteri yüzünden bu bölgeye sahip olmak istiyor. Rusya'nın ülkemizdeki işbirlikçileri olan revizyonistlerle uzlaşmaz şekilde mücadele edilmelidir.

TRABZON'DAN İKİ DEVRİMCİ:

ÇEKOSLOVAKYA HALKINA ZAFER DİLERİZ

1 — Çekoslovakya'yı yedi yıldan bu yana egemenliği altında tutan Sovyet Rusya'yı emekçi halkımızla birlikte kınıyoruz. Bağımsızlık uğruna mücadele eden halklardan yana olduğumuzu bir kez daha belirtir, Çekoslovakya halkının bağımsızlık mücadelesine zafer dileriz.

2 — Sovyet Rusya dünya üzerinde iki yüzlü bir siyaset izlemektedir. Görünüşte sosyalist, aslında sosyal - emperyalisttir. Dünya üzerindeki sömürüsünü her geçen gün artırmaktadır. Kardeşçe bir arada yaşama ilkesini hiçe sayarak halkları baskı altında tutuyor.

3 — Sovyet Rusya'nın kurduğu hayaller boşunadır. Türkiye'nin Rusya için bir tehlike olacağını belirtmek isteriz.

Yılmaz Banzaroğlu
Gülali Harbutoğlu
Of - Trabzon

SAZLIKÖY'DEN BİR EMEKÇİ:

KÜÇÜK ÜLKELER BİRLEŞMELİ!

Biz bunların hiç birini istemiyoruz. Ne Amerika'yı, ne de Rusya'yı tanımıyoruz. NATO'dan çıkmalıyız. Varşova'yı da kabul etmiyoruz. Amerika ve Rusya'nın sömürüsüne karşı, bizim gibi küçük ülkelerle anlaşmamız, birbirimize dayanmamız lâzımdır.

Mehmet KIRKBIYIK

DİVRİGİ DEMİR - ÇELİK MADENLERİNDEN BİR İŞÇİ: 1971'NİN DEVRİMCİ RUSYASI REVİZYONİST DÖNEKLER TARAFINDAN SOSYAL - EMPERYALİST BİR ÜLKE HALİNE GETİRİLDİ.

1. Çekoslovakya'nın 7 yıldır Rus işgali altında kalması Rusya'nın da sosyal-emperyalist bir devlet olduğunu açıkça kanıtlar. 1917 devriminde Rusya dünya halklarının devrimci mücadelelerini desteklerken bazı revizyonist döneklerce gerçek çizgisinden saptırılarak emperyalist bir ülke haline getirilmiştir.

2. Bugünkü Rusya'nın yürüttüğü siyaset ABD emperyalizmi gibi, bağımsızlık mücadelesi veren halkları kendi tahakkümleri altına almak, oralarda kendi diktatörlüklerini kurarak sömürmektir. Bu siyaset dünya halklarının zararınadır.

3. Türkiye açısından çok tehlikelidir. Revizyonistler, Rus emperyalizminin kuyrukçuluğunu yapan yardakçılar, halk yararına yapılan mücadeleyi engellemek istiyorlar.

BURSA'DAN BİR DEVRİMCİ: YENİ RUS ÇARLARININ SİYASETİ, NAZİ SİYASETİDİR

Rusya'nın Çekoslovakya'yı işgali, «Enternasyonalizm» ve «Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı» ilkelerine ihanettir. İşgal, dönek Kruşçef revizyonist kliği ve takipçilerinin sosyal - emperyalist, sosyal - şöven karakterlerini gözler önüne sermiştir.

Rusya'nın bugünkü dünya siyaseti, ABD ile arasındaki çelişkiyi «Yumuşama Siyaseti» paravanası arkasında önce dengede tutmaya çalışmak, daha sonra dünya hegemonyasını kendi lehine çevirmektir. İşte yeni Rus çarlarının ihanetlerinin temelinde bu yeni Nazi siyaseti yatmaktadır.

Bu siyasetin aldatıcı yönü, «sosyalizm» maskesi takmasıdır. Sovyet sosyal - emperyalistlerinin politikası bu bakımdan da zararlıdır ve dikkatli bir mücadeleyi gerektirir.

Türkiye'nin coğrafi durumunun yarattığı stratejik önem, Rusya'nın Türkiye'nin geleceği açısından büyük tehlike teşkil etmesine yol açmaktadır. Ayrıca, yeni Rus çarlarının sosyalizm maskesi altında Türkiye halklarının bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini doğru siyasi çizgisinden saptırma çabaları günümüzde daha da yoğunluk kazanmıştır.

Halkımızın bağımsızlık mücadelesine büyük katkısı olacağına inandığım bu anketi düzenleyen HALKIN SESİ aracılığıyla bütün devrimcilere ve halkımıza Bursalı devrimcilerden selâmlar.

Tartışma ve Eleştiri Özeleştiri

BAĞIMSIZ TÜRKİYE'Yİ KURMAK BAĞIMSIZ DÜŞÜNMEYE BAĞLIDIR

Kendi gücüne dayanmak kendi gücüne dayanarak düşünmeye bağlıdır. Eğer bir kimse bulunduğu toplumun çıkarları için, yani emekçilerin çıkarları için davranış göstermek istiyorsa, en doğru bildiği fikirleri kendi düşüncesi ile tekrar pratikte yoğurmalıdır. Yoksa bağımsızlıktan söz edemez, bağımsız davranamaz.

Lenin'in, Mao'nun düşünceleri de Marks'dan kaynaklanır. Ama onlar bulundukları toplumun yapısını, insanların ruh haline varıncaya dek gözden geçirmişlerdir. Marks'ın fikirlerini kalıp gibi gören kimseler başarılı olamadıkları gibi, bağımsız hareket edemezler.

Revizyonistler de Marks'ın yolundan hareket ettiklerini söylerler ama, bağımsız hareket edemezler, bağımsız düşünemezler, bağımsız bir toplum kurmazlar.

Eski Aydınlık'ta arkadaşların Çekoslovakya olayındaki Rusya'nın işgalini anlayamamaları ve onaylamaları, okudukları, izledikleri Marks, Lenin, Stalin, Mao gibi ustaların eserlerindeki fikirlerini kavrayamayıp, şartları iyi tahlil edemeyip, kendi düşüncesi ve duygusu ile yoğuramayıp, bağımsız düşünmemelerinin etkisidir.

Aydınlık'ta aynı düşünce bugün yoktur. Ama bu gibi arkadaşlar hâlâ vardır. Bir arkadaş «Bu işin en iyi bileni Mao'dur» deyip, Mao'nun fikirlerini kendi toplumunu düşünmeden uygulamaya kalkarsa da, bağımsız davranamaz, çünkü bağımsız düşünemez.

Mao'nun düşüncesi kendi toplumunun yapısı için doğrudur. İnsanlığın kurtuluşu için de en doğrudur. Doğru olduğunu düşünebiliyorsak, uygulama alanı Türkiye olduğuna göre, devrimcilerin halkımızı iyi tanımaları, Türkiye'nin yapısına göre çalışmaları gerekir. İşçi ve köylüleri harekete geçirmek için, onlar gibi yaşamak, çalışmak, konuşmak, davranmak gerekir. Onları ancak böylelikle iyi tanıyabiliriz.

HALKIN SESİ'nin fikirlerini kitlelere ulaştıracak devrimciler, çok konuşmak yerine öz konuşmayı, daima karşılarındakini konuşturmayı ilke edinmelidirler. Çok konuşup bilgiçlik taslamak, karşıdakini tahakküm altına almak olur. İkincisi, tanışılan kimsenin ille bizim düşüncemizi savunmasını istemek de tahakküm kurmaktır. Devrimci kişi, kimsenin üzerinde bilgi ve düşünceyle tahakküm kurmaz.

Herkes ihtiyaç duyuyorsa ihtiyacı nispetinde düşünceyi benimser. Gücünün yettiğince uygular. Gücünden fazla uygulamasını beklemek çok yanlış bir şeydir.

Devrimciler, doğru ideolojilerinden taviz vermemek şartı ile güler yüzlü, hoş konuşan, kişi ayırıp seçmeyen, insanların davranışını anlayabilen kişiler olmalıdır.

Denizli'den Bir Köylü

HALKIN FEDAKÂRLIĞINA BİR ÖRNEK

Ben Mecidiyeköy Halk Birliği'ni destekleyen bir halk çocuğuyum. İstanbul'da düzenlenen «Bağımsızlık Gecesi» hazırlıkları sırasında karşılaştığım, halkımızın fedakârlığını ve devrimcilere karşı duyduğu sevgiyi anlatan bir olayı yazacağım.

3 Ağustos «Bağımsızlık Gecesi»nin bütün halka duyurulabilmesi için bir hoparlör lazımdı. Birkaç gün aradık ama bulamadık. Kiralamak çok pahalıydı. Çok sıkışık duruma düşmüştük. Birkaç arkadaş «Elimizdeki arabayı sahibine geri yollayalım» dediler, ama çoğunluk hemen karşı çıktı. Ne yapıp yapıp bulacaktık.

Tam o sırada, pazar yerinden bir hoparlör sesi duyduk. İki arkadaş hemen fırladı gitti. Bir sabuncu reklam yaparak sabun satıyordu. Durumu anlattık. «Bir saat müsaade, sabunları bitirip hemen gelirim» dedi. Bir saat sonra hoparlörü alıp derneğe geldi.

Biz, «Bir halk derneğiyiz, çok paramız yok ne vereceğiz?» diye sorduk. O, «Sonra anlaşırız» dedi. İki gün hoparlörü kullandık. O da bizimle İstanbulu semt semt dolaştı. Bizimle birlikte «Bağımsızlık Gecesi»ne katıldı. Sloganlarımızı birlikte bağırdık.

Gecede sosyal-faşistlerin düzenlemiş oldukları saldırı ve sabotaj hareketini kınadı. Gece bittikten sonra derneğe giderken, faşistlerin saldırma ihtimali söyendiği halde bizden ayrılmadı. Derneğe geldi. «Borcumuz ne kadar» diye sorduğumuzda cevabı şu oldu: «Ben de bir halk çocuğuyum, benim de halkıma bir hizmetim olsun.»

Adresini verdi. «Lazım olduğum zaman beni arayın, sizi ve derneğinizi çok beğendim, size çok ısındım» dedi. İki gün aramızda kaldı. İşlerin arasında adını bile sormayı ihmal etmiştik. Yalnız sabuncu olarak tanıdık ve öyle çağırdık.

Halkımız içinde bizim sabuncu gibi binlercesi vardır. Yeter ki biz devrimciler olarak onları arayalım ve bulalım.

Devrimciler olarak bu fedakâr insanları harekete geçirebildik mi, sırtımız hiçbir zaman yere gelmez. O zaman bizim için imkânsız diye birşey yoktur. Bunları, paramız olmadığı için şunu yapamadık, bunu yapamadık diyen devrimciler gözlerini açıp etraflarına biraz baksınlar diye yazıyorum.

Bir Okuyucu

HALKIN SESİ'Nİ GENİŞ KİTLELERE YAYALIM

Dergimiz HALKIN SESİ yayınına başladığı günden beri, Türkiye devrimcilerine doğru devrimci çizgiyi benimsetmek için elinden geleni yaptı. Fakat bazı arkadaşlar devrimci yayın organının önemini hâlâ anlamadılar.

Bazı arkadaşlar haftada iki buçuk lira verip dergiyi alma fedakârlığında bulunmuyorlar. Dergiyi almaları için kendilerini uyardığımız zaman, «Ben falanca arkadaştan okurum» diyorlar veya devrimci bir dernek olan yerlerde «Ben dernekte okuyorum» cevabını veriyorlar.

Bizim buradaki bazı arkadaşlar dergi için gerekli olan çabayı göstermediler. Gazete bayilerinde dergi olduğu halde satın almadılar ve satmadılar. Dergimizin engelleri aşabilmesi mücadelesini daha iyi sürdürebilmesi için maddi yönden de güçlü olması gerekir.

İkinci bir eksikliğimiz de şudur: Dergiyi kitlelere ulaştıramadık. Bazı arkadaşlarda «Köylü okumaz, bunun ne yazdığını bilmez» şeklinde bir zihniyet var. Bu çok yanlış bir tutumdur. Bu düpedüz onlara güvensizliktir.

Bugün köylü CHP'nin bazı mahalli yayınlarını okuyor. HALKIN SESİ'ni koşa koşa okur. Yeter ki biz, HALKIN SESİ'ni onlara ulaştıralım. Onun kendi sesi olduğunu tanıtalım. Onlar dergimizde bazı somut taleplerini ve kendi meselelerini görecekler, ona dört elle sarılacaklardır, sahip çıkacaklardır. Böylelikle kendi yörelerinin haksızlıklarını, yolsuzluklarını ve isteklerini dergiye bildirerek doğru devrimci tahliller yapılmasına yardım edeceklerdir.

Kitlelere sonuna kadar inanmalı, ve güvenmeliyiz. Onlardan bazıları, «Siz tahsilli adamsınız, herşeye aklınız erer, biz bunları bilmeyiz» diyebilir. Biz onlara gerçekleri anlattıktan sonra onlar, o yanlış düşüncelerini kendileri yıkarlar. Yeter ki biz onlara alçakgönüllülükle doğru yolu göstermeye çalışalım.

Bu hatalarımızı düzeltmeye çalışırsak, hem dergimizi geniş bir kitleye yaymış olacak, hem dergiyi maddi yönden güçlendirmiş, hem de devrimci bir görevi yerine getirmiş olacağız.

B. Elek - Isparta

İşçiler ve bütün halk, birimiz

SUNGURLAR MÜCADELESİNİ DESTEKLEYELİM

Alibeyköy'de kurulu Sungurlar Kazan fabrikasında çalışan 800 işçi bir aydır direnmektedir. Sungurlar işçileri, patron sendikası Cevher-İş'ten kurtulmak, işten atılan arkadaşlarının geri alınması ve işyerindeki faşist baskıların ve işyreindeki faşist baskıların kaldırılması için mücadele ediyorlar.

Sungurlar işçileri yıllardan beri ortaçağdan kalma ağır baskılar altında çalışmaktadırlar. Patron üç işçinin bir araya gelip sohbet etmesini dahi yasaklamaktadır. İşçiler yazın bahçede güneşin alnında, kışın fabrika içinde soğukta çalışıyorlar. İşçilerin iş güvenliği yoktur. Patron istediği zaman işçileri atmaktadır. Bir süre önce fabrikada çalışan bir mühendis işçilerle konuştu diye hem kendisi, hem de 8 işçi fabrikadan atılmıştır.

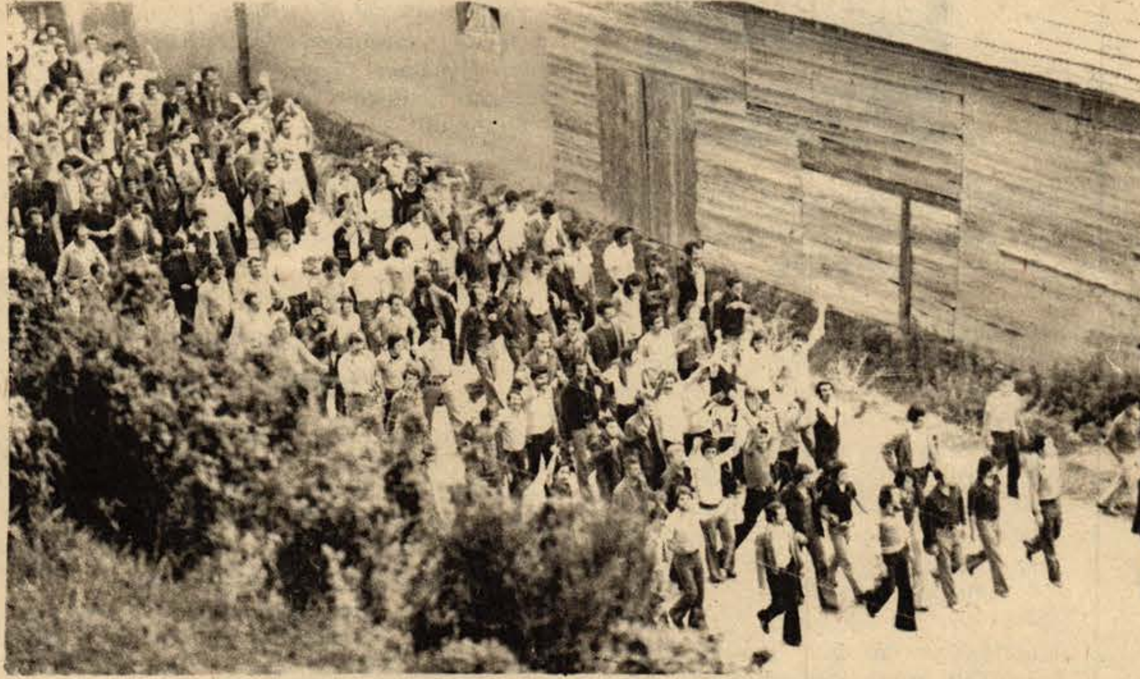
Cevher-İş sendikası patronun işçiler üzerindeki baskı teşkilatıdır. Sendikanın adamları Ülkü Ocakları üyesi besleme faşistlerdir. Çoğu silahlı dolaşmaktadır. Fabrika içinde patrona ve sendikaya ait bir silah ve cephane deposu vardır. Fabrikanın personel şefi Ülkü Ocakları eski genel sekreteri Nihat Çetinkaya'dır. Bu faşistlere dayanan patron Sabahattin Sunguroğlu işçileri karın tokluğuna çalışan köleler haline getirmeye çalışmaktadır.

Sungurlar işçileri yıllardır bu baskılara son verebilmek için mücadele ediyor. 1970 yılı 15-16 Haziran olayları sırasında işçiler, Maden-İş Sendikası'na geçmek istemişlerdi. Bu sırada ilan edilen Sıkıyönetimden yararlanan patron, yüzlerce işçiyi işten attı. Önder işçilerin birçoğu, sıkıyönetim tarafından tutuklandı. Böylece Sungurlar işçilerinin sendika değiştirmek için başlattıkları mücadele zorbalıkla bastırıldı.

Peşpeşe ilan edilen sıkıyönetimler, bütün halkın mücadelesini olduğu gibi, Sungurlar işçilerinin mücadelesini de ezmeye çalıştı. Fakat baskı ve zulüm, işçilerin mücadele azmini kıramadı. Birkaç ay önce, mücadele yeniden hızlandı.

İşçiler Maden-İş'e üye oldular. Bunu duyan patron, 5 işçiyi işten attı. Bunun üzerine 25 Temmuz 1975'te Sıkıyönetimin kalkmasıyla birlikte, Sungurlar işçileri direnişe geçti. Direnişi ezmek isteyen patron, adamlarını işçilerin üzerine saldırttı. Faşist komandolar, işçilerin üzerine ateş açtı. İki işçi yaralandı. Demir Döküm işçilerinin ve devrimcilerin desteklediği işçiler, saldırıya kararlılıkla karşı koydular. Faşistleri dışarı atarak fabrikayı ele geçirdiler.

Direnişin ilk günleri, Sungurlar işçileri diğer fabrikalardaki işçilerin, halkın ve devrimcilerin desteğini görüyorlardı. İşçilerin morali ve mücadele azmi yüksekti. Fabrikada devrimci marşlar söyleniyor, sloganlar atılıyordu. Devrimcilerin ve halkın desteği, Maden-İş yöneticilerinin hoşuna gitmedi. Sungurlar işçilerini ziyarete gelenleri, fabrikanın duvarına dahi yanaştırmıyor, hemen uzaklaşmalarını istiyorlardı. Daha sonra, marş söylenmesine ve devrimci sloganlara karşı çıktılar. Bir ara «Yaşasın Ordu» diye slogan attırdılar. İşçilerin bu slogana karşı çıkması üzerine, «Yaşasın Maden-İş» dışında slogan atılmasını engellediler.



Halk ve devrimciler Sungurlar işçilerinin yanında

Direnişin 18. günü, sabah saat 4'ten itibaren Alibeyköy, 4500 kişilik bir askeri birlik, 4 otobüs toplum polisi, panzerler ve çok sayıda sivil polis tarafından işgal edilmeye başlandı. Bütün caddeler ve sokaklar tutuldu, trafik durduruldu. Sabah, Alibeyköy darbe yapılmış bir ülkenin sokaklarını andırıyordu. Milliyetçi Cephe'nin bu işgal ordusu Sungurlar işçilerini zorla fabrikadan çıkardı. Fabrika askeri birlikler tarafından kordon altına alındı.

İşçiler direnişe fabrika dışında devam ettiler. Maden - İş'in, işçileri devrimcilerden koparma çabası, dışarıda da sürdü. İşçilere, «Aranıza dışarıdan kimseyi sokmayın, direniş kırılır. 1970'deki direniş, dışarıdan gelenler yüzünden kırıldı» dediler. «Dışarıdan gelenler» dedikleri, devrimcilerdi.

Maden - İş, devrimcilerin ve halkın katılması yüzünden kırılan bir tek işçi mücadelesi gösteremez. Aksine örnek ise, çoktur. 1969 yılında Demir Döküm işçileri, devrimcilerle ve Alibeyköy'ün, Yıldıztabya'nın yoksul halkı ile birleşmeseydi, Cevher-İş'in çemberini kırması ve polis saldırısına karşı koyması zor olacaktı. Yine Çamgaz işçileri, emekçi halkla birleşerek başarıya ulaştı. Nitekim Sungurlar işçileri bu gerçeği mücadele içinde kendi tecrübeleriyle gördüler ve devrimcilerle kaynaştılar.

Sendika, Sungurlar mücadelesine gerektiği şekilde sahip çıkmadı. İşçileri destekleyen bir bildiri dahi yayınlamadı. «Direniş kanunsuz» diyerek, işçileri yarı yolda bırakmaya kalkıştı. Sendikanın bu tutumu, Sungurlar işçilerinin ve Maden-İş'e bağlı fabrikalardaki işçilerin tepkisine yol açtı. Birçok fabrikadan işçiler, Maden - İş'e giderek, Sungurlar mücadelesini aktif olarak desteklemelerini istediler. Sungurlar işçileri de, «Biz yıllardan beri mücadele ediyoruz. Sendika bizi bu saatten sonra yarı yolda bırakamaz» diyerek, mücadelelerini bizzat kendileri yürütmeye başladılar.

Patron, Cevher - İş'in kırk kadar grev kırıcısını içeri alarak çalıştırmaya başladı. Direnişteki işçilere «Gelin ayrı bir sendika kuralım, işbaşı yapın» dedi. İşçiler, «Biz senelerdir bu oyuna geldik. Ölmek var, dönmek yok» diyerek, patronun bu teklifini reddettiler. Direniş meydanında oturmakla, mücadelenin kazanılamayacağını anlayan işçiler, grev kırıcılarını engellemek üzere harekete geçtiler. Sungurlar işçileri, Alibeyköy halkı, Demir Döküm işçileri ve devrimcilerle birlikte, marşlar söyleyerek fabrikaya yürüdüler. Askerler işçilerin önünü kesti. Bir binbaşı, işçilere, dağılmalarını söyledi. Fakat sözleri, «Ölmek var, dönmek yok» sloganlarıyla bastırıldı. Binbaşı yetmeyince, albay geldi, o da geri çevrildi. İşçiler, grev kırıcıların fabrikadan çıkmasını beklediler. Bu sırada, yaşlı bir Sungurlar işçisi koynundan bir kâğıt çıkararak, «Arkadaşlar, hele şunu da bir okuyalım» dedi. Bu kâğıt, İşçi-Köylü gazetemizin 1970 mücadelesi sırasında Sungurlar işçilerine dağıttığı «Sungurlar Marşı» idi. İşçiler hep bir ağızdan bu marşı söylemeye başladılar.

«Sungurlar'da cengimiz var
Er olan meydana gelsin
Sunguroğlu'ndan sorulacak
hesabımız var
Devrimciler safa gelsin»

Grev kırıcıları, o gün akşama kadar korkudan fabrikadan dışarı çıkamadılar.

İşçiler, ertesi günü yine fabrikanın önünde toplandılar. Grev kırıcıların arabalarını taşa tuttular. Grev kırıcılar, ertesi günü işe gelemediler.

Şimdi Sungurlar işçileri, her sabah Alibeyköy meydanında toplanıp, direniş alanına kadar, akşamları da, direniş alanından Alibeyköy meydanına kadar yürüyüş yapıyorlar. Yol boyunca, «İş, Toprak, Hürriyet; Faşizme Nihayet!», «Kahrolsun Faşistler», «Katil İktidar» sloganlarıyla, bütün semti çınlatıyorlar. Her yürüyüş, çevre halkının aktif desteğini görüyor. Sungurlar işçileri direnişlerinin ancak bütün halkla birleşerek ve çetin bir mücadeleyle kazanılacağını görüyorlar. Bunun yanında, sendika yönetimini, mücadelelerine destek olması için zorluyorlar.

Sungurlar işçilerinin başarısı, bütün işçi sınıfına yol gösterecektir. Bu yüzden Sungurlar işçileri, daha çok fedakârlık yapmaya hazır olmalıdır.

İşçiler, köylüler, bütün halkımız!

Sungurlar işçilerinin mücadelesi, halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır. Faşistler, bu direnişin «kanunsuz» olduğunu söyleyerek, Sungurlar işçilerini ezmeye çalışıyorlar. Patronun, işçileri köle gibi çalıştırması, kurşunlatması, polis ve jandarma baskısı kanunsuzluk değil de, işçilerin insanca yaşamak istemeleri mi kanunsuzluktur? Sungurlar işçilerinin direnişi, sadece bir avuç faşist için kanunsuzdur. Milyonlarca halkımızın için ise, sonuna kadar haklı bir mücadeledir.

İşçiler ve köylüler birleşsin Ne Amerika ne Rusya

AKEL İŞÇİLERİYLE RÖPORTAJ:

İstanbul, Topkapı'daki AKEL fabrikası işçileri bir süredir grevdeler. Arkadaşlarımız grevdeki işçilerle konuştular. Grev çadırında nöbet tutan iki işçi mücadelelerini şöyle anlatıyorlar:

«Adım Mehmet, On yıldır çalışıyorum. Akel'de Haziranın on ikisinden beri grevdeyiz. Bütün işyerinde 400-500 işçi çalışıyor. Hasan Akel ve oğlu Yahya Akel tek bir firmalarını beş firmaymış gibi gösteriyorlar. Bizim firmada 16 işçi çalışıyorduk, 14'ümüz grevdeyiz. Günde 10 saattan fazla çalışıyorduk. Hiç bir sosyal hakkımız yoktur. Ücretlerimiz yetersiz. Doktor istirahat vermez. Fabrikada sigortasız çocuk işçi çalıştırılır. Sigorta müfettişi geldiğinde çocukları dolaplara gizlerler. Müfettiş bir keresinde dolapları açtı ve çocukları teker teker çıkardı.»

«Adım Ali. Altı yıllık işçiyim. 1974'ün onuncu ayında toplu sözleşme için patrona çağrı yapıldı. Patron gelmedi. Grev hakkı doğdu. Sıkıyönetim vardı. Grev ancak altı ay sonra başlayabildi. Sendika hakkımızı aramıyor. Bizimle ilgilenmiyor. Greve gitmeden önce patron için «Yularından yakalayacağım, asacağım, keseceğim» diyordu. Şimdi, «Ben bununla baş edemiyorum, ederse hükümet baş eder» diyor.

«Bu hükümeti hiç beğenmiyoruz. Bu hükümetten işçiye, köylüye hayır yoktur. Amerika karşısında kölece bir tavır izliyor. Kimileri de Amerika gitsin Rusya gelsin diyor. Bizler «Ne Amerika, Ne Rusya, Bağımsız Türkiye» diyoruz. Son günlerdeki işçi direnişleri için de şunları söylüyoruz: Türkiye'deki işçiler ve köylüler birleşerek baskılara topluca karşı koymalıdır.»

hepimiz için

Sungurlar işçilerinin istekleri, bütün işçi sınıfımızın ortak talepleridir. Sungurlar işçilerinin başarısı, mücadeleye atılmak isteyen geniş işçi yığınlarına güç verecek, yeni bir moral kaynağı olacaktır. Yükselmekte olan halk hareketlerini hızlandıracaktır. İşte bu yüzden, bütün imkânlarımızla köyden, fabrikadan, okuldan, yurdun her köşesinden Sungurlar işçilerini destekleyelim.

Arko'dan Bir Kız İşçi : «KÖLELİKTEN KURTULMAK, BAĞIMSIZ TÜRKİYE'NİN HÜR İNSANLARI OLMAK İSTİYORUZ»

Ben ARKO sabun fabrikasında çalışıyorum. Fabrikamız yüz kişilik ve çoğunluğu kız işçi. HALKIN SESİ dergimizin 14. sayısında, bizim fabrikadaki durumu anlatan bir mektup çıkmıştı. Bundan sonra bizim fabrikadaki mücadele çok hızlandı.

Dergiyi okuyan bütün işçi arkadaşlar, artık sessiz sedasız patronun sömürüsüne boyun eğmememiz gerektiğini anladık. Derhal sendikaya yazılmaya başladık. Çoğunluğu üye kaydetmeyi başardık. Biz başlangıçta, fabrikada çok yağcı olduğunu ve bu yüzden kolay kolay çoğunluğu alamıyacağımızı düşünüyorduk. Birbirimize güvenmediğimiz için, uzun süredir hiç bir çaba harcamamıştık. Fakat işe girişince gördük ki, bütün arkadaşlarımız, «Kazansak da beraber, kaybetsek de» diyerek, imza attılar. İmzaların çokluğu karşısında, yağcı dediklerimizin bir avuç olduğunu anladık. Biz işçiler birbirimize güvenmeliyiz. Mücadeleyi yürütecek birkaç arkadaş bir araya gelince, cesaretle işe koyulmalı. Çünkü yaptığımız iş, işçilerin çoğunluğunun yararınadır ve haklıdır. Bu yüzden de mutlaka onların desteğini alacaktır.

Bizim sendikaya yazıldığımızı, yağcılar patrona haber vermiş. Patron ve adamları, bizim birlik olarak bu işi başardığımıza önceleri bir türlü inanamadılar. Birliğimizi anlayınca da, telaşa kapıldılar.

Geçen hafta patron, satın alabileceğini sandığı bazı işçileri odasına çekip, onlarla konuştu. Fakat onları kandıramadı. Bazılarına da para teklif ettiği ve edeceği söyleniyor. Patron paraya taptığı ve her şeyi parayla satın aldığı için, bizi de satın alabileceğini sanıyor. Ama biz işçiler satılık değiliz ve arkadaşlarımızı da satmayız.

Bu arada, baştan beri patronun gönüllü köpeği olanlara da söyleyeceklerimiz var: Onlar da aslında birer işçidir. Aslını inkâr edip, patronlara uşaklık edenleri, halkımız kolay kolay affetmez. Bunlar da, işçilere karşı patronla işbirliği yaptıkları sürece, hakettikleri muameleyi göreceklerdir. Biz, bu arkadaşları, biran önce bizim yanımızda mücadeleye katılmaya çağırıyoruz. Artık zalimlere uşaklık etmiyeceklerini ve işçi kardeşlerinin yanında yer alacaklarını hareketleriyle ispat etmeleri için, onlara şans tanıyoruz. Böyle yaptıkları takdirde, onları da kucaklamaya hazırız.

Hafta sonunda patron, «Pazartesi işe gelmeyin, hepinizi attım» diyerek, bizi korkutmaya kalktı. Biz ise, çoktanberi böyle oyunlara karşı hazırlıklıyız. Pazartesi günü hep birlikte kapının önünde toplandık ve içeri girmedik. Birlik olduğumuzu görünce, müdür, «Girsenize içeri, niye orada duruyorsunuz?» diye bizi içeri çağırmak zorunda kaldı.

Patron, «Sendikadan vazgeçin, sendikalı işyerlerinden daha fazla para vereyim» diyor. Kaç senedir vermedi de, şimdi mi merhamete geldi? Onun vermesine lüzum yok. Biz kendimiz nasıl alacağımızı öğrendik artık. Patronlardan ve faşist iktidarlardan hiç bir yardım beklemiyoruz. Onlardan gelse gelse cop, panzer ve zulüm gelir. İşçisiyle, köylüsüyle, genciyle, memuruyla bize düşen, bu zulüm düzenini yıkmak için birleşmek ve mücadele etmektir.

İleride olup biteni yine dergimize yazacağız. Son olarak, bütün halkımıza şunu söylemek istiyoruz:

Biz sendikaya yazılırken, çevremizdeki diğer fabrikaların işçilerinden ve devrimcilerden büyük yardım gördük. Öyle ki, bizim sendikalaşma mücadelemiz, ailelerimizle birlikte, bütün çevre halkının meselesi oldu. Hepsi kazanmamız için ellerinden geleni yaptılar ve yapıyorlar. Onlar, bizim mücadelemizi kendi mücadeleleri olarak gördüler. Biz de mücadelemizi, bütün halkın mücadelesinin bir parçası olarak görüyoruz. Hiç bir zaman kendi fabrikamıza kapanıp kalmayacağız. Nerede bir işçi mücadelesi olsa, biz de yardıma gideceğiz. Nerede bir köylü mücadelesi olsa, biz de aramızda para toplayıp yollayacağız. Gençliğin, aydınların, kısacası bütün halkımızın mücadelesine katılacağız. Çünkü biz, sadece kendi fabrikamızda üç-beş kuruş zam alarak, bu sömürüden, baskıdan kurtulamıyacağımızı artık anlıyoruz. Sabun işçileri olarak, halkımızın mücadelesinde üzerimize düşen sorumlulukları her geçer gün daha iyi görüyoruz.

Biz, ancak bütün halk olarak, Amerikan emperyalizmine ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı bağımsızlık mücadelesi vererek, bağımsız bir ülkenin halkı olacağız. Ancak mücadele ederek, kölelikten kurtulacak, hür insanlar olabileceğiz.

Yaşasın Halkımızın Bağımsızlık ve Demokrasi Mücadelesi!



Alibeyköy'de jandarmanın işgal provası

Sendika ağalarını yıkalım

MADEN - İŞ YÖNETİCİLERİ ÜÇSOM İŞÇİLERİNİ YALNIZ BIRAKTI

İstanbul, Kartal'da Üçsom fabrikası işçileri, sarı Öz Maden-İş sendikasından topluca istifa ederek, sendika seçme özgürlüğü için mücadeleye atıldılar ve Maden-İş sendikasına başvurdular. İşçiler Öz Maden-İş'i fabrikadan çıkarmak için herşeyi göze almışlardı. Sonunda patron, mücadeleye önderlik eden yirmibir işçiyi işten attığını açıkladı. Maden-İş'in sendika ağaları içilere evlerine gidip beklemelerini, patronla görüşüp meseleleri halledeceklerini söylediler.

Daha sonra bütün içiler direnişe geçtiler ve patron attığı işçilerden beşini işe geri almayı kabul etti. Maden - İş'in 4. Bölge temsilcisi yaptığı konuşmada, «patron sendikayı kabul etti, artık yapacağımız bir şey kalmadı, siz ister altı ay, ister bir sene direnin» dedi. 4. Bölge temsilcisi kendisine patron ağzıyla konuştuğunu söyleyen bir devrimcinin üzerine saldırmaya kalkıştı. Kaba kuvvet sökmeyince de kendisini göklere çıkaran nutuklar atmaya başladı.

Her yerde tarafsızlık adı altında revizyonistlerle beraber hareket eden Troçkist-tasfiyeciler, burada da Maden-İş'i eleştiren devrimcilere karşı çıktılar. Karamsar görüşler yayarak işçilerin birliğini bozdular ve sendikanın elinde yapacak bir şey olmadığını söylediler.

SARI SENDİKACILAR İŞÇİLERİ DURDURAMIYOR

İstanbul'da, Profilo fabrikası televizyon bölümü işçileri 29 Ağustos günü öğleden sonra topluca işi bıraktılar. İşçiler ertesi günü bayram olduğu için yarım gün çalışmaları gerektiğini belirtiyorlardı. Temsilcilerin, engelleme çabaları işe yaramadı. Maden-İş 6. Bölge başkanı hemen fabrikaya geldi. Bölge başkanı işçilere, «evet siz haklısınız, ama sözleşmeniz yaklaştı, ileriyi düşünün, şimdi böyle karışıklıklar çıkarmayın» dedi.

İşçiler, Bölge başkanını da dinlemediler ve öğlen kartlarını basıp çıktılar, şimdiye kadar, mücadele etmek isteyen işçilerin karşısına dikilen Maden-İş'in sarı sendikacı yöneticileri, artık işçileri durdurmayı başaramıyorlar. Sendika ağaları işçilere söz geçirememektedirler.

Bursa Merinos fabrikasından yedi işçi : PATRON SENDİKALARINI YIKACAĞIZ

Bütün halkımızı ezen faşist baskı rejiminin bir uzantısı da Bursa Merinos fabrikasında görülmektedir.

1 — Sağcı partilerin düşüncelerini benimsemeyen, elinde bu partilerin üye kartı bulunmayan kişiler fabrikaya alınmamaktadır.

2 — Sarı Teksif Sendikası fabrikaya yıllardan beri hakimdir. Baştemsilci işçi sorunlarıyla ilgilenmemektedir.

3 — İlerici gazetelerin okunması yasaktır.

4 — İlan tahtasına AP Gençlik Kolunun haberleri yazılır.

5 — İşçilerin her gün üstleri aranır.

6 — İşçilere zorla fazla mesai yaptırılır.

7 — İlerici işçilerin hakları olan kıdem ve kadrolar verilmez. Bazı patron yağcıları yan gelip yatar, hiç çalışmazlar.

8 — Bizi satan patron sendikası Teksif'i mutlaka yıkacağız. Yaşasın işçilerin devrimci mücadelesi! Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi ve Sovyet Sosyal Emperyalizmi.

«PATRONUN İSTEDİĞİ SENDİKAYI REDDEDİYORUZ»

İzmir Tariş İplik fabrikasının 650 işçisi 27 Ağustos Çarşamba günü direnişe başladılar. Tarişli işçiler, sendikalaşma çalışmasına katılan arkadaşlarının işten atılması ve Tariş patronlarının 639 işçinin üye olduğu Tekstil Sendikasını tanımamakta direnmesi üzerine bu kararı aldılar.

Fabrikanın montajının ilk başladığı günlerde patronlar bütün işçileri Teksif Sendikasına üye olmaya çağıran bir duyuru astılar. Hatta bordro fişlerinin sendika aidatı kısmına Teksif'in ismini bastılar. İsciler patronun zoruyla girecekleri bir sendikayı istemediler ve Teksif'i reddettiler.

Patron ve Teksif elbirliği ile, yemek fişlerinin arkasına işçilerin adlarını yazdırıp imza attırdılar. 20 kadar üyesi olan Teksif Sendikası, bu fişleri kullanarak yetki almaya kalktı. İşçiler Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne başvurdular ve bu sahtekârlığı ortaya çıkardılar. Patron birer ikişer, giderek beşer altışar işçi çıkartmaya başladı. Fabrikanın montajı bitince de bütün işçileri işten atmakla tehdit etti.

İşten atılan işçiler sendikalaşma mücadelesini dışardan devam ettirdiler. Patron bunu engellemek için işçileri arkadaşlarıyla konuşturmamaya çalıştı.

İşçiler üzerindeki baskılar patronun mutemet adamı olan Odalar Birliği Genel Sekreteri Orhan Daut'un Tariş Genel Müdürlüğüne getirilmesiyle daha da arttı. İşçiler en son yedi arkadaşlarının işten çıkarılması üzerine direnişe başladılar. Patron, Tercüman gibi gerici gazeteler yoluyla yalan haberler yayarak işçi mücadelesini haksız göstermeye çalıştı. Direniş yerine gelen Karşıyaka Karakolu Komiseri işçileri zor yoluyla dağıtma tehdidinde bulundu.

Halk ve devrimciler, başından itibaren Tarişli işçilerin yanında yer aldılar. Onların haklı mücadelesini her yönden desteklediler.

Tariş'in patronları, direnişi kırmak amacıyla işçilere bir ay ücretli izin verdiklerini söylediler. İşçiler bu parayı almayacaklarını ve direnişlerinin rüşvetle kırılamayacağını belirttiler. Patronların oyunları Tariş işçilerini daha sıkı birleştirmiştir.

Ege Devrimci Gençlik Birliği, Tariş işçilerinin mücadelesini bütün halka duyurmak için yayınladığı bildirisinde şöyle diyor:

«Patronların mutemet adamı Orhan Daut'un MC hükümeti tarafından Genel Müdürlüğe getirilmesinden sonra, işçiler üzerinde baskılar daha da arttı. Faşist generaller ve MC hükümeti işbirlikçi patronların ve toprak ağalarının temsilcisidir. Bunlar Amerikan ve Rus emperyalizmine karşı mücadele eden devrimcileri kurşunlayan zindanlara dolduranlardır. Tariş işçilerinin başarısı, mücadele eden halkımızın başarısı olacaktır. Bütün halkı ve devrimcileri Tariş işçilerini desteklemeye çağırıyoruz.»

Zonguldak'tan bir devrimci yazıyor:

İŞÇİNİN KARŞISINDA SENDİKA AĞALARI DA VAR

50 bin maden işçisinin üzerindeki Türk-İş tekeline son verelim!

Zonguldak kömür madenlerinde çalışan 50 bin maden işçisi, Türk-İş'e bağlı «Zonguldak Maden İşçileri Sendikası»nın işverenle el ele yürüttüğü baskı politikası altında, zaman zaman yiğitçe direnmelerine rağmen, uzun yıllardır ezilmektedirler.

SEKİZ SAATLIK İŞ GÜNÜ! ÇALIŞMA ŞARTLARI DÜZELTİLSİN!

Zonguldak kömür ocaklarında halen 8 saatlik işgünü uygulanmıyor. İşveren işçilere, 8 saatte bitirilmesi imkânsız iş veriyor. Verilen işi 8 saatte tabii olarak bitiremeyen işçilere ceza kesiliyor. Madenlerde çalışan işçilerin günlük çalışma müddetleri 14 ilâ 16 saat arasında değişiyor. Mevcut yasalara bile aykırı olan bu uygulama karşısında, Zonguldak Maden İşçileri Sendikası hiç bir tepki göstermiyor.

Kömür kazılan yerlerde verimi artırmak için, işçileri «toz hastalığı»ndan nisbeten koruyacak «sulu çalışma» sistemi uygulanmıyor, bunun yerine işçiler «kuru çalışma»ya zorlanıyorlar. Delici makinaların püskürttüğü kömür ve kaya tozları su ile bastırılmadığından işçilerin ciğerleri kısa müddet içinde kaya ve kömür tozu ile doluvor. Özellikle kazmacı ve lâğımcı işçilerin aynı işte 5-6 yıl çalışmaları bir «mucize» olarak niteleniyor. Madenlerde ortalama insan ömrü ise 30-35 yıl.

Zonguldak kömür ocaklarındaki iş kazalarının sayısı Türkiye ve dünya ortalamalarının çok üzerinde. Zonguldak kömür ocaklarında yılda ortalama 80 ölümlü «işkazası» meydana geliyor. Bir yılda ocaklarda yaralanan işçilerin sayısı ise 8-9 bin civarında.

SARI SENDİKA PATRONLA ELELE

İşçilerden ayda ortalama yarım milyon lira para kesen «Zonguldak Maden İşçileri Sendikası», işçilerin meseleleri ile ilgileneceğine işçilerin parası ile karanlık yatırımlara girişiyor. Ayrıca, işçilerden, profesyonel bir klüp olan Zonguldakspor'a her ay «aidat» kesilmesine göz yumuyor. İşçiler geçenlerde Zonguldakspor'a aidat kestirmemek için Kozlu kömür üretim bölgesinde direnişe geçtiler. Ve spor klübüne istihkaklarından para kesilmesi ile ücretli izin paralarının verilmemesini şiddetle protesto ettiler. Bunun üzerine Zonguldak Maden İşçileri Sendikası Genel Başkanı AP'li Mehmet Tezer istifa etmek zorunda kaldı.

Zonguldak Maden İşçileri Sendikası'nın işverenle el ele yürüttüğü bu sarı politika, son zamanlarda sendika içinde muhalif grupların doğmasına yol açtı. Bir kısım işçi lideri, sendikayı olağanüstü kongreye götürüp, Türkiye Maden İşçileri Federasyonundan ve Türk-İş'ten ayırmak için faaliyet göstermeğe başladılar.

Uzun yıllardan beri Türk-İş tekelinin hüküm sürdüğü maden ocaklarında, DİSK, örgütlenme teşebbüslerinde bulunmaktan bile dikkatle kaçınıyor. Bu bir yana, bazı DİSK ileri gelenleri, bu arada Kemal Sülker, Zonguldak Maden İşçileri Sendikasına ve onun sarı yöneticilerine karşı, hayırhah bir tutum içindedirler. Kemal Sülker, bir süre önce «Yeni Ortam» gazetesinde yayınladığı bir-iki makalesinde, maden ocaklarında, işveren - sendika ikilisi arasında bir çelişki olduğu havasını yaratmağa çalıştı.

Bu, kesinlikle doğru değildir. Zonguldak Maden İşçileri Sendikası ile EKİ işvereni arasında temelde hiç bir çelişki yoktur. İşveren ile sendika, zaman zaman kontrollerindeki gazetelerde lâf düzeyinde tartışmakta, böylece işçileri aldatmaya çalışmaktadırlar. Meselenin özü budur.

Maden işçilerinin Türk-İş tekelinden kurtulmalarının iki yolu var:

Birincisi, sendika içindeki muhalif grubun sendikayı olağanüstü kongreye götürerek Türkiye Maden İşçileri Federasyonu ile Türk-İş'ten ayrılma kararı çıkartmaları. Ve tam manasıyla bağımsızlaşmaları.

İkincisi, mahalli işçi liderlerinin önderliğinde devrimci bir sendika kurulması. Ve bu sendikanın işçileri saflarında toplaması.

Zonguldak Maden İşçileri Sendikasının, bir olağanüstü kongre ile, şimdikilere kıyasla, «ilerici» yöneticilerin eline geçmesi ve yeni yöneticilerin Türkiye Maden İşçileri Federasyonunun yönetiminde de etkili olarak Türk-İş içindeki muhalefet hareketinin yaygınlaştırılmasına çalışmaları dikkate alınması gereken bir çözüm yolu olabilir. Ancak, bu çapraşık yolun daima çıkmaza girmesi ihtimali vardır.

Yiğit maden işçileri! EKİ işverenin uşağı, sarı sendika çemberini yarmak için ileri!...



İŞÇİ-KÖYLÜ



ERDEMİR İŞÇİLERİNİN HAKLI KAVGASI BİTMEDİ

Grevi, «Milli güvenliği zedeleyici» bulan hükümetin bir ay erteleme kararını durdurmak için Türk - İş'in danıştaya müracaatı reddedildi. İşçiler bir ay sonra greve gidecek



Patron işçilere korunma malzemesi vermeyince işçilerin,

CİĞERLERİ BETON TUTTU

Maden-iş, Erdemir patronuna ve faşist MC hükümetine teslim oldu

Maden-İş'in oportünist yöneticileri, Ereğli Demir-Çelik Fabrikalarının (ERDEMİR) Amerikalı-İşbirlikçi patronu ile faşist MC hükümetine teslim oldular:

Maden-İş 9. Bölge Temsilciliği (Kdz. Ereğli) ile Erdemir işvereni arasındaki toplu iş sözleşmesi müzakereleri Nisan ayının sonlarında başlamıştı. Maden-İş yöneticileri, daha sözleşme masasına oturmadan işverenle uzlaşma eğilimindeydiler. Sendika, sözleşme taslağının hazırlanması için işçilerin fikirlerine danışmak lüzumunu duymamıştı. Sözleşme taslağı, Toplu Sözleşme Dairesi tarafından hazırlanmıştı. Toplu Sözleşme Dairesinin hazırladığı sözleşme taslağı, asgari hakları ihtiva ediyordu. Sözleşme taslağının işçilere «izah edildiği» toplantıda itirazlar oldu; işçiler, sözleşme taslağını yetersiz bulduklarını söylediler. Maden-İş 9. Bölge Temsilcisi Şükrü Özbayrak, işçilerin itirazlarını, «**biraz da işvereni düşünmek lâzım**» sözleriyle karşılamaya çalıştı. İşçiler, Özbayrak'ı şiddetle protesto ettiler.

MADEN - İŞ 9. BÖLGE TEMSİLCİSİ AYNI ZAMANDA İŞVEREN VEKİLİ!

Maden-İş 9. Bölge Temsilcisi ve sözleşme ekibinin başı Şükrü Özbayrak, Kemal Türkler ve şürekâsının mutemedi adamlarındandır. Son yapılan kongrede tüzük boşluklarından yararlanılarak ve Kemal Türkler'in işçiler tarafından sık sık yuhalanmak pahasına gösterdiği olağanüstü gayret sonucu «temsilci» seçilmiştir. Özbayrak, temsilciliğe seçimle gelmiş olmasına rağmen halen bu görevini «fahri» olarak sürdürmektedir. Çünkü kendisi dolgun bir maaşla Erdemir'de «işveren vekili» olarak çalışıyor.

OYUN İÇİNDE OYUN

Toplu sözleşme müzakereleri sırasında işveren Maden-İş'in talep ettiği asgari hakları bile vermemekte direndi, daha da öte, gülünç tekliflerde bulundu: Sendika, işçilerin saat ücretlerine, birinci yıl için seyyanen (ayrımsız) 450 kuruş, ikinci yıl için de seyyanen 450 kuruş istiyordu. İşveren birinci yıl için 325 kuruş, ikinci yıl için de yüzde 20 zam teklif etti. İşveren bundan başka işçilere sıcak yemek verilmesi, işe gidiş-dönüşlerinde araç temin edilmesi, kıdem zammı, kömür, vb. en basit istekleri bütünüyle reddetti. Erdemir'in Amerikalı - İşbirlikçi patronunun bu ürkütücü cüreti nereden geliyordu? Elbette Maden - İş yöneticilerinin uzlaşmacı tutumundan...

Nitekim, «tarafsız aracı»nın teklifleri de işverenin teklifleri parelelinde olunca, Maden-İş, işçilerden korkarak, göstermelik bir grev kararı almak zorunda kaldı; ama, işverenle uzlaşma toplantılarını kesmedi. Şükrü Özbayrak, grev kararı alındıktan sonra yayınladığı 27.3.1975 tarihli bildirisinde şöyle diyordu. «Bu arada **işverenle yeniden temas olanaklarını kesmeden** yasaların bize tanıdığı hakkı kullanmak üzere grev hazırlıklarına başlamış bulunuyoruz.»

UTANÇ VERİCİ BİR UZLAŞMA

Mevcut yasalara göre Maden-İş'in Erdemir'de grev uygulamasına geçebileceği 2 Eylül günü, Maden-İş temsilcileriyle Erdemir temsilcileri İstanbul'da ortak bir toplantı yaparak, evvelce «uyuşmazlık konusu» olan birçok maddeyi bir çırpıda karşılıklı kabul ediyorlar, tam bir mutabakata variyorlardı. Taraflar, geriye kalan «uyuşmazlık konuları»nı halletmek için birgün sonra da, 3 Eylül'de, yeniden toplanma kararı alıyorlardı. Aynı gün, faşist MC hükümeti, Erdemir işçilerinin, sendikanın sinsi uzlaşmacı siyasetini kırarak grev uygulamasına geçebileceklerini hesap ederek, «millî güvenlik» gerekçesiyle, grevi bir ay ertelediğini açıklıyordu. MC hükümeti bu tedbiri, Maden-İş'e karşı değil, Maden-İş'le de zıt çelişki içindeki işçilere karşı alıyordu. Çünkü Maden-İş'in grev yapma diye bir meselesi yoktu. Nitekim, Maden-İş yöneticileri, Hükümetin Erdemir grevini bir ay ertelediğini açıklamasından birkaç saat sonra, İstanbul'da, işverenle uzlaşma protokolunu imzalıyorlardı. Maden-İş evvelce istediği asgari hakların bir kısmından daha vazgeçiyor ve kelimenin tam manasıyla işçi haklarını Erdemir'in Amerikalı-İşbirlikçi patronuna peşkeş çekiyordu.

Maden-İş yöneticileri bu tutumlarıyla bir yandan Erdemir patronuna boyun eğerken, öte yandan da işçilerin grev hakkını zorla ortadan kaldıran MC hükümetinin faşist kararına saygı duyduğunu belirtmiş oluyordu. Hükümetin grevi ertelemesinden sonra, işverenle, işçi haklarını hiçe sayarcasına uzlaşmak ne demektir? Bu, faşist zorbalığa boyun eğmek değil de nedir? Bu mudur «devrimci» sendikacılık? Bu mudur işçi haklarını savunmak?..

Devrimci Erdemir işçileri Maden-İş yöneticilerinden hesap sormalıdırlar.

Devrimci Erdemir işçileri Amerikalı - İşbirlikçi patrondan hesap sormalıdırlar.

Devrimci Erdemir işçileri faşist MC hükümetinden hesap sormalıdırlar



FABRİKADAN KÖYDEN

ÇİVRİL'DE ERBAKAN PROTESTO EDİLDİ

Denizli'nin Çivril kazasında seçim konuşması yapmak isteyen Erbakan, kendisini yuh sesleriyle protesto eden halka hakaret ederek «mahlûklar» diye bağırmıştır. Meydanda toplanan halk ise «bağımsız Türkiye» diye bağırarak, gösteri yapmıştır.

Faşistlerin kaldırdıkları taş, başlarına düşecek

- İznik ilçesi, Derbent köyünde öğretmenlik yapan TÖB - DER üyesi Ali Genç, köydeki faşist MHP ve AP'liler tarafından öldürüldü. Faşistler devrimci öğretmeni tabanca ile kurşunlamış ve bıçaklamışlardır. TÖB - DER Bursa şubesi yaptığı açıklamada, faşistlerin Ali Genç'e saldırmak için uzun zamandır hazırlandıklarını ve köyden atmaya çalıştıklarını belirtmiştir. Olaydan sonra, TÖB - DER devrimci öğretmenler üzerindeki faşist saldırı ve baskıları kınamıştır.
- Başbuğları Milliyetçi Cephe Hükümetinde Başbakan Yardımcısı olarak bulunan faşist komandolar Türkiye'nin her yerinde halka saldırmaya devam ediyorlar. Faşistler, CHP milletvekili Süleyman Genç'e İzmir'de sokak ortasında saldırdılar. Süleyman Genç'in yanında bulunan Ali Rıza Bodur da çeşitli yerlerinden yaralanmıştır. Polis, her zamanki gibi faşist komandoların saldırısına seyirci kalmıştır.
- Her yerde tertip ve provokasyon peşinde olan faşist komandolar, Demir Döküm işçileri üzerine ateş açtılar.
- Düzce Demokratik Kültür Derneği, faşistlerin saldırısına uğradı. Dernek, yaptığı açıklamada ülkemizin bağımsızlığı ve halkımızın kurtuluşu için verilen mücadelenin faşist saldırılarla bastırılamayacağını açıklamış ve demokrasi ve bağımsızlık mücadelesine sonuna kadar devam edeceğini bildirmiştir.

FAŞİSTLER HAKETTİKLERİ DERSİ ALIYORLAR

Faşist bir tiyatro oyununu oynamak için Denizli'nin Baklan ilçesine gelen Ülkü Ocaklıları halk kovalamıştır. Baklan ve Doğal'lılar, «burada faşistlere oyun oynatmayız» diyerek faşistlerin üzerine y ü r ü m ü ş l e r d i r. Faşistler s e l a m e t i kaçmakta bulmuştur. Aynı şekilde Çal ilçesinin Bekilli bucağı halkı da faşist Ülkü Ocaklılarla çatışmıştır. Halk, faşistlerin afiş asmasına mani olunca çıkan çatışmada polis 4 kişiyi tutuklamıştır.

KARS'DA HALK FAŞİSTLERİ YUHALADI

Milliyetçi Cephe faşistlerinin, Kars halkına gözdağı vermek için, Erzurum ve başka yerlerden getirttikleri 40-50 komandoyla tertipledikleri miting, halkın tepkisiyle karşılaştı ve fiyasko ile sonuçlandı. Faşistlerin tertiplediği mitingi protesto eden halkı, polis copla dağıtmak istedi.

DENİZLİ'DE İŞÇİLER ÖLÜM ORUCUNDA

Sendika özgürlüğü ve işten atılmalara son verilmesi için mücadele eden Denizli Basma - Boyama fabrikası işçileri, 30 Ağustos gününden itibaren ölüm orucuna başladılar. Ölüm orcundaki altı işçi, Valinin ve emniyetin tehditlerinin direnişlerini durduramayacağını, ölünceye kadar açlık grevini sürdürmeye kararlı olduklarını söylemişlerdir.

GÜL ÜRETİCİLERİ TEFECİ SÖMÜRÜSÜ ALTINDA

Keçiborlu Gençlik Derneği yayınladığı bir bildiride, gül üreticileri üzerindeki patron ve tefeci sömürüsünü anlatmaktadır. Bildiride şöyle deniyor: «Geçen yıl 7 lira olan gül fiyatı bu yıl 5 liraya indirildi. Oysa üreticiye gül 515 kuruşa mal olmaktadır. Yıllardır sırtımızdan geçinenlere dur diyelim. Yetsin onların sömürü, zulüm düzeni».

ZINDANLAR BOŞALSIN

● Davalar devam ediyor

SİTE YURDU OLAYLARI

Geçen Nisan ayında, İstanbul Site öğrenci yurduna saldıran komandoların çıkarttıkları olaydan sonra tutuklanan üç devrimci öğrenci hâlâ mahkemeye çıkarılmamaktadırlar. Devrimci öğrencilerden Erdoğan Sevinç'in, hapishanede sağlık durumunun gittikçe kötüleşmesine rağmen, tedavisi engellenmektedir.

İSTANBUL TİİKP DAVASI

İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesinde devam edilen TİİKP davasında mahkeme heyeti, dört tutukluyu salondan dışarı çıkartmıştır. Duruşmadan çıkartılan sanıklar, çıkarken «Kahrolsun faşizm, yaşasın bağımsız Türkiye» diye bağırmışlardır. Mahkeme heyeti, ayrıca salondan atılanlar hakkında hakaret davası açılması için savcılığa ihbar kararı almış ve duruşmayı 30 Eylüle ertelemiştir.

İYÖKD DAVASI

Gizli örgüt kurdukları iddiasıyla tutuklanan İYÖKD (İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği) yöneticileri, son duruşmada mahkemeyi reddettiler. Alişan Özdemir, Fehmi İlhan, Kutsi Demircan ve Hüseyin Solgun red dilekçelerinde mahkemenin kendi hukuk kurallarını dahi çiğnediğini ve baskı ve yıldırma politikası uygulandığını belirttiler. Mahkeme red dilekçesini reddederek, davayı 14 Ekime bırakmıştır.

ÜÇ DEVRİMCİ SERBEST BIRAKILDI

Gizli örgüt kurdukları iddiasıyla üç aydır Devlet Güvenlik Mahkemesinde yargılanan İsrafil Altun, Şentürk Dursun ve Erdoğan Akhanlı serbest bırakıldılar. Son duruşmada Şentürk Dursun mahkeme heyetini reddederken şunları söylemiştir:

«Mahkemeniz halka ve devrimcilere ceza yağdırmak için sıkıyönetim mahkemelerinin devamı olarak kurulmuştur. Mahkemeniz sadece sömürülen, ezilen ve hakkını arayan halkı yargılamaktadır. Bizler halkımızın safında yer aldığımız için burada yargılanıyoruz».

Mehkeme heyeti, ise dilekçede suç unsuru olduğu iddiasıyla, savcılığa ihbar kararı almıştır.

BİZE İNEN ELLER KIRILACAKTIR

B i z l e r Adana'da Zirai İ l a ç l a m a U ç a k l a r ı şirketinde ç a l ı ş a n, çalıştıkça ezilen, ezildikçe bu düzene karşı bilenen devrimci yamaklarız. Çalıştığımız yer Adana'dan 1 saatlik mesafededir. Burada yalnız yazın 3-4 ay çalışırız. Çalıştığımız müddetçe evimizin yüzünü göremeyiz. Gece gündüz burada kalırız. İş güvenliğimiz, sigortamız ve sağlık güvenliğimiz yoktur. Hiç tatil yapmayız. Ne pazarımız bellidir, ne de cumartesimiz. Her gün saat 3'te kalkar gece saat 22.00-23.00'e kadar çalışırız. Çalışma saatimiz o kadar çok olmasına rağmen işimizde o kadar ağırdır. Çok ve ağır çalıştığımız halde yemeklerimiz bizi tatmin etmemektedir. Maaşımız yok denecek kadar azdır. Günde ancak 3-4 saat uyuyabiliyoruz. Hergün zehirle uğraşmaktan dolayı arkadaşlarımız arasında zehirlenmeler çoğalmaktadır. Gece yatarken üstümüz açık olduğundan bizi sivrisinekler ısırmakta ve sıtma vakası da artmaktadır. Bunlar yetmiyormuş gibi bir de ağa patron ve adamlarının yaptığı zulümler var.

Yamak arkadaşlarla birlik olup bir direniş yaptık ve uçakları yıkamadık. Bize etmedikleri kalmadı ama biz yine de yılmadan bu haklı direnişimizi devam ettirdik. Sonunda patron uçak yıkayıcısı tutmaya mecbur oldu. Öğrendik ki işçiler patrona karşı birleşince önünde dağlar bile dayanamaz. Ve biliyoruz ki bize atılan tokatlar elbet bir gün ters dönecektir. Bize inen eller kırılacaktır.

Yaşasın bütün işçilerin devrimci direnişi ve haklı davamız!

Yaşasın bağımsız ve bloksuz Türkiye!

Derya Derviş ve diğer devrimci yamaklar

HALKIN SESİ
19 Ağustos 1975

AĞA FEVZİ BIYIKOĞLU'NUN ÇİFTLİGİNDE ÇALIŞAN ÇOBAN ANLATIYOR:

Bir yıldır ağanın yanında çok güç şartlar altında 1500 koyuna 1300 lira aylıkla bakıyorum. Ağanın CGP'li ağabeyisi Kâ... Bıyıkoğlu, yanında çalışan bizlere ağır ... küfür ediyor ve hatta ...kkı olan parayı ... kızı-

HALKIN SESİ
9 Eylül 1975

BEYLİKKÖPRÜ AĞALARI HALKIN SESİNİ SUSTURAMAZ

Beylikköprü köylülerinin toprak mücadelesinin dergimiz HALKIN SESİ'nde yer alması, ağaları telâşlandırdı. 21 Ağustos günü ağa Kâzım Bıyıkoğlu, HALKIN SESİ'ndeki haberin bütün Polatlı'ya yayılması üzerine bayide kalan en son beş adet dergiyi de alarak devrimci fikirlerin halka ulaşmasını engellemeye çalıştı.

Kâzım Bıyıkoğlu, HALKIN SESİ'nde röportajı çıkan çobana rüşvet vererek ve tehdit ederek mahkeme kanalıyla dergimize tekzip göndermesini istemiştir.

VE

MAHKEME KANALIYLA ALDIĞIMIZ

T E K Z İ P T İ R

Halkın Sesi gazetesi, AĞA FEVZİ BIYIKOĞLU'NUN ÇİFTLİĞİNDE ÇALIŞAN ÇOBAN ANLATIYOR, başlıklı 19.8.1975 tarihli nüshasının 6 ncı sayfasında, neşrettiği yazıda gerçekleri yazmamıştır.

Fevzi ve Kâzım Bıyıkoğlu işinde çalışmam sebebiyle, işverende hiçbir alacağım kalmış değildir. İzin verilmediği, paramı vermedikleri, dövülme, horlanma sertleşme gibi beyanlar tamamen yalandır. Gerektiğinde izin de verilir.

İşverenimin iş dışında hiçbir baskısı da yoktur. İşimi iyi yaptığımda, taltif de edilmekteyim. Sürü başında olmam nedeni ile iş icabı kırda da yatmam tabiidir. İşveren, otelde yatırması kabil de değildir.

Beylikköprü köyünden
Fevzi ve Kâzım Bıyıkoğlu çobanı
DURMUŞ ÖMER ERTAŞ

Tunceli olayları üzerine

DİKKAT EDİN, FAŞİZMİN VE REVİZYONİZMİN YEDEĞİNE DÜŞÜYORSUNUZ

Elâzığ'da CHP mitingi faşistlerin saldırısına uğradı. Aynı gün Tunceli'de yapılan mitingde ise bir grup genç Ecevit'in konuşmasını önlemeye çalıştı. Bu grup, Ecevit'in konuşmasını bastırmak için «halklara özgürlük» ve «Kıbrıs'ta işgale nihayet» sloganlarını kullandı. Ecevit onlardan «konuşma özgürlüğüne saygı gösterilmesini» istedi. Gazetelerin belirttiğine göre, bu isteğe «Kahrolsun revizyonistler», «Katil iktidar» ve «Kahrolsun CHP» sloganlarıyla cevap verildi.

Böyle davrananlar, devrimciliklerini ispatladıklarını sanıyorlar. Ama gerçek bunun tam tersidir. Yaptıklarının ne devrimcilikle, ne reformculukla mücadele ile, ne milletlerin kaderini tayin hakkını savunmakla bir ilgisi yoktur.

BAŞ DÜŞMAN CHP Mİ?

Devrimciler her dönemde, esas vuruşu kime yönelteceklerini, baş düşmanı nasıl tecrit edeceklerini, gerçek durumun ayrıntılı bir tahliline dayanarak tespit etmelidirler. Bugün devrimci mücadele, her yerde karşısında Amerikan işbirlikçisi faşistleri ve Brejnev uşağı sosyal-faşistleri bulmaktadır. İşte bu sebeple devrimciler, esas vuruşu iki süper devlete ve onun işbirlikçilerine yöneltmek zorundadırlar. Devrimcilerin diğer siyasi güçlere karşı tutumu, onların esas düşmanlara karşı izledikleri siyasete bakılarak tesbit edilmelidir.

Troçkist tasfiyeciler ise, baş düşman olarak iki süper devletle işbirlikçilerini değil, CHP'yi seçiyorlar. Onlar sosyal-emperyalizmin sadece ideolojik bir mesele olduğunu söylüyorlar. Sosyal-emperyalizmin yurdumuz için taşıdığı tehlikeyi örtbas ediyorlar. Tıpkı TSİP revizyonistleri gibi, Troçkistler de halkımızın düşmanlarını «ABD ve AET» şeklinde sıralıyorlar. Ama Amerikan emperyalizmine karşı da bir mücadeleleri yoktur. Esasen bir emperyalizmin yedeğine düşerek öbürüyle mücadele edilemez. TSİP revizyonistleri de Amerikan emperyalizmine karşı mücadelenin sözünü ediyorlar ama, pratikte ona karşı da teslimiyetçi bir tutum içindedirler. Onlar, ABD emperyalizmine karşı aktif mücadele sonucu güçlenecek anti-emperyalist bilincin, kendi efendileri için de tehlike olduğunu biliyorlar.

HEDEFİNİZİ FAŞİSTLERİN PARMAĞINA BAKARAK SEÇMEYİN!

CHP, AET emperyalistlerine yakın büyük burjuvazinin partisidir. Bununla beraber iki süper devlete karşı da teslimiyetçi bir siyaset izlemektedir. Öte yandan CHP, halkımızın yükselen mücadelesini reform hayalleriyle söndürmeye hizmet ediyor.

Ancak CHP faşistlerle aynı şey değildir. Devrimciler siyasetlerinde bu gerçekleri dikkate almalıdırlar. CHP'yi iki süper devletle ve onların işbirlikçileriyle uzlaştığı noktalarda eleştirmeli, onun reformculuğuyla mücadele ederek devrim yolunu savunmalıyız. Bununla birlikte iki süper devlete ve faşizme karşı çıktığı her noktada onu desteklemeli daha kararlı bir tutum alması için çalışmalıyız.

Nitekim biz, CHP'yi faşistlerle uzlaştığı dönemde amansızca eleştirdik, onu keşiş gömleğini çıkarmaya ve İsa tutumunu terketmeye çağırdık. Ne zaman ki, Gerede ve Diyarbakır'da faşist saldırganların üzerine yürüdüler, faşistlerle mücadele edeceklerini söylediler, o zaman bu tutumlarını desteklediğimizi söyledik. Ne zamanki, CHP «halklara özgürlük» ve «işgale nihayet» sloganlarına karşı çıktı, o zaman onu eleştirdik. Ama aynı zamanda «kahrolsun faşizm» sloganını onlarla birlikte bağırdık.

Troçkist tasfiyeciler ise bunun tam tersini yapıyor. Onlar CHP ile mücadeleyi tam da faşistlerin ona saldırdıkları güne rastlattılar. Faşistlere karşı daha aktif bir mücadele yürütmeye başladığı bir dönemde CHP'nin mitinginde, «devrimcilik» adına olay çıkarıldı. Ecevit'in «baskılardan ve zorbalıktan yılmayacaklarını, faşistlerden hesap soracaklarını ve Türkiye'yi faşistlere bırakmayacaklarını» söylediği ve faşistlerin taşlarına hedef olduğu gün, konuşması önlenmeye çalışıldı. Bu tutum devrimcilerin değil, iki süper devlete ve faşizme karşı mücadele diye bir meseleleri olmayanların tutumudur.

TSİP revziyonistleri de, faşizmle uzlaştığı zaman ve uzlaştığı bütün noktalarda CHP'yi sonuna kadar destekliyordu. Ama CHP, faşistlere karşı koymaya başlayınca hemen 180 derece dönüş yaptılar. CHP'yi «provokasyonla» ve «darbe tezgahlamakla» suçladılar. Çünkü onlar her dönemde faşizmin yardakçısıdırlar ve hedeflerini daima faşistlerin parmağına bakarak tayin etmektedirler. Troçkist tasfiyecilerin tutumu, işte bu Brejnev uşaklarının tutumuna benziyor.

FAŞİZMLE MÜCADELE ETMEYEN, REFORMCULUKLA MÜCADELE EDEMEZ

Ecevit şöyle dedi: «'Kahrolsun faşistler' sloganını Elazığ'daki faşist saldırganlara karşı değil de, Tunceli'de bana karşı haykıran delikanlıların solculuğu ciddiye alınamaz.»

Ecevit'e bu sözleri söyleten davranışlara girenler, iyice düşünmelidirler. Çünkü onlar Ecevit'i eleştireyim derken, faşizme karşı birliğin bayrağını Ecevit'e terkediyorlar. Oysa faşizme karşı birlik çağrısını en başta devrimciler yapmalıdır. Troçkistlerin Ecevit'i faşizmle mücadeleye çağırması bir yana, bu çağrıyı Ecevit onlara yapıyor.. Ecevit, «Faşistlere karşı niçin mücadele etmiyorsunuz?» diye soruyor. Troçkistler ise, «Hayır, biz CHP'yi protesto etmeyi tercih ederiz» demeye getiriyorlar.

Ancak, faşistlere karşı en önde mücadele ederek CHP'nin uzlaşıcılığını halka gösterebiliriz. Yoksa reformcuların faşizme karşı ortak mücadele çağrılarına «yuh» çekerek değil! Faşistler CHP'ye saldırırken, sen «reformculuğa karşı mücadele» yaftası altında CHP'ye saldırırsan, devrimciliğini ispatlamış olmazsın. Aksine faşizmin yedeğine düştüğünü ortaya koyarsın. O zaman senin CHP'den daha antifaşist olduğunu kimse kabul etmez.

Troçkistlerin davranışı devrimci sloganları gözden düşürmeye hizmet ediyor. Nitekim Ecevit, Troçkistlerin davranışından yararlanarak, Kürt milletinin varlığını inkâr etmek ve Kıbrıs'ta yürüttüğü işgalci siyaseti savunmak imkânı bulmuştur.

Devrimciler her yerde sloganlarını faşistlere karşı kararlılıkla savunmalıdırlar. Sloganlarımızı, CHP mitinglerinde olay çıkarmak için değil, CHP'lilere de o sloganları kavratmak ve kabul ettirmek için kullanmalıyız.

REFORMCULARIN KANATLARI ALTINDA REFORMCULUKLA MÜCADELE

Tunceli'de yapılan protestonun «reformculukla mücadele» açısından ciddi bir yanı var mıdır? Bu arkadaşlar, AP veya MHP mitinginde Demirel veya Türkeş'i protesto etmeyi akıllarından bile geçirmezken, CHP mitinginde Ecevit'e karşı böyle bir «eyleme» girişirken, neye güveniyorlar? Onlar, bu ucuz kahramanlığa göz dikerken, aslında liberal CHP'nin hoşgörüsüne bel bağlamaktadırlar.

Tasfiyeciler, ne CHP'nin reformcu olduğunu kavrıyorlar, ne de reformcuların faşizmle uzlaşmasını. Onlar aslında Ecevit'e güvenmektedirler. Nitekim fotoğraf çekilmemesini Ecevit'ten istiyorlar. Şiddetle protesto ettikleri CHP'yi, aynı zamanda kendi koruyucuları olarak görmektedirler. Madem CHP'yi faşistlerle aynı görüyorsunuz, o zaman niçin ondan faşistlerden farklı davranış bekliyor ve yardım istiyorsunuz? Bu çok tutarsız ve aynı zamanda reformcuların kanatları altına giren bir davranış değil midir?

Reformcu Ecevit'i faşistlerle karıştıran bu tür davranışlar geçmişte de görülmüştü. 1969 yılında saldırıya uğrayan TÖS Kongresine geldiği zaman, Ecevit'i yuhalıyanlar, devrimciliklerini ispatladıklarını sanıyorlardı. Bu tutumlarıyla reformculuğa karşı mücadele ettiklerini söylüyorlardı. Aslında onlar da reformculuğu kendi içlerinde taşıyorlardı. Ecevit'i faşistlerle aynı kefeye atarak, kendi reformculuklarını örtbas etmeye çalışıyorlardı. Bir kaç yıl sonra Ecevit'i «kurtarıcı» ilân ettiler ve devrimciler onların bu tutumlarıyla da mücadele etti.

Tunceli'deki tutumun temelinde, belli bir ideoloji yatmaktadır. Troçkizm, «proleter olmayan» herkesi düşmanın sepetine atmakla ünlüdür. Bu arkadaşlar, hakim sınıfların çeşitli kesimleri arasında, faşistlerle reformcu burjuva kesimi arasında bir ayrım yapmıyorlar. Nitekim yurt dışındaki Troçkist tasfiyeciler yayınladıkları bir bildiride şöyle demektedirler:

«AP, CGP, DP, MSP ve CHP gibi partilere gelince: Bunlar bağlı oldukları çeşitli tekelci devletlerin çıkarlarının hakimiyeti için dalaşan, bu nedenle hükümet kuramayan, halkımızın sorunlarıyla en ufak bir ilgisi olmayan hainlerdir.»

Tasfiyeciler, bu partiler arasında bir fark göremediklerine göre, hücuma CHP'den başlamak daha kolayına gidiyor. Çünkü böyle bir saldırıyı MC hükümeti de destekler. Troçkizm, reformculuğun kuyruğu olduğunu gizlemeye çalışırken faşizmin yedeğine düşüyor.

DAVRANIŞIN İDEOLOJİK KAYNAĞI: REVİZYONİZMİN KÖRÜKLEDİĞİ TROÇKİZM

Troçkist fikirlerin etkisi altında kalanları uyarıyoruz. Bu ideolojik çizgiyi terketmedikleri sürece, halka zarar vermeye devam edeceklerdir. Sosyal-emperyalizm ve revizyonizmle uzlaştıkları, iki süper devlete karşı kararlı bir mücadeleye girmedikleri sürece, bağırdıkları sloganlar bir ikiyüzlülük perdesi olacaktır. Onlar faşizme ve revizyonizme karşı mücadeleyi esas almadıkları için, esas hücumu CHP'ye yöneltiyorlar. İki süper devlet ve işbirlikçileri ile uzlaşıp, Avrupa taraftarı reformcu burjuvaziyi esas düşman görüyorlar. Tabii bu tutumları, en çok iki süper devletin işine yarıyor.

Uyarıyoruz, yönünüzü TSİP revizyonistlerine göre ayarlamaktan vazgeçin. Revizyonizmin körüklediği Troçkist fikirlerden vazgeçin. Bu ideolojinin kökünü kazıyın. Sosyal-emperyalizmin ve revizyonizmin yedeğine düşmekten kendinizi kurtarın. Devrim ve bağımsızlık safında yer alın.

Devrimciler bu olumsuz örnekten ders çıkarmalıdır. İki süper devlete karşı olan herkesle, Türkiye'nin bağımsızlığı için en geniş birliği kurmalıyız. Kim faşizme karşı mücadele ederse, bu noktada onu desteklemeli ve daha kararlı mücadele etmesini istemeliyiz. CHP tabanındaki yurtseverlerle çatışmalara yol açacak düşmanca davranışların halka bir yararı yoktur. Bu tutum, CHP'nin faşizme ve iki süper devlete karşı daha kararlı bir tavır almasına da hizmet etmez. Devrimci tutum, CHP mitinglerini iki süper devlete ve faşizme karşı güçlü gösteriler haline getirmektir. Devrimci tutum, bir gün önce faşistlerin saldırdığı insanları yuhalamak değil, onları faşizme karşı daha kararlı mücadeleye çağırmaktır. Faşizmle uzlaştığı noktalarda CHP'ye karşı mücadele görevi, düşmanca davranışlarla yerine getirilemez.